

Suriye'de "barışçıl, düzenli ve istikrarlı bir geçiş"

Sayfa 6-7

Gerçek

İşçi sınıfı mücadelelerinden...

Hey Tekstil, İzmir direnişleri,
Birleşik Metal - Bosch,
Kamu emekçilerinin
Ankara eylemi

Sayfa 8-9

Nisan 2012 / Sayı: 30

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

www.gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Zaferi hazırlamak

Bir iş cinayetinin acısı sona ermeden öteki başlıyor. İstanbul Esenyurt'ta uyduruk çadırlarında uyurken kömürleşen işçilerin kavurduğu yüreğimiz, Tuzla'da bir tersanede kaynak yaparken cayır cayır yanan iki işçiyle bir kez daha dağlanıyor, aynı gün Erzurum'daki gölette buzlu sularla boğulan beş işçiyle birlikte üşüyor. Kapitalizm insan emeğinden, bedeninden, beyninden, hayatından son damlasına kadar kâr sızdırabilmek için işçi sınıfına savaş açmış. Birçok iş cinayeti gizlendiği halde, elli yılda elli bin işçinin öldüğü, devletin istatistiklerinde yazıyor!

Kapitalizmin işçi sınıfına ve emekçilere karşı açtığı savaş Türkiye'ye özgü değil. Dünyanın her yerinde böyle bu. Gözü kârdan başka hiçbir şey görmeyen bu sistem, son beş yıldır dünya çapında tarihin gördüğü en büyük ekonomik kriz içinde debeleliyor. Bu ekonomik kriz henüz Türkiye'de etkisini hissettirmese de işçilerin kitlesel biçimde işten çıkartılacağı günler uzak değil. Gözünüzü komşumuz Yunanistan'a, oradan İtalya'ya ve İspanya'ya çevirin, yakın geleceğimizi orada göreceksiniz. Bizden çok daha zengin olan o ülkelerde işçiler, emekçiler ve gençler, onlarca yıldır elde ettikleri her şeyin ellerinden kopartılıp alındığını görüyorlar.

Ama bu zulmün karşısında her yerde kitleler isyan etmeye başladılar bile. Akdeniz'in güney kıyısında Arap ülkelerinde, Tunus'ta, Mısır'da başlayan devrimler süreci, şimdi etkisini Akdeniz'in kuzey kıyısındaki AB üyesi ülkelerde gösteriyor. Yunan halkı neredeyse her ay genel greve gidiyor, parlamentoyu kuşatıyor, hakları ve geleceği için savaşıyor. Bu ay hem Portekiz'de, hem İspanya'da çok güçlü genel grevler yaşandı. Mücadele ruhu Wall Street işgali hareketiyle birlikte kapitalizmin hâlâ kalbi olan Amerika'ya bile sıçradı.

Komşularımız çoktan ayağa kalktı. Sıra bizde. İlk işaretler şimdiden görülmeye başladı. İzmir'de Savranoğlu, Billur Tuz, Hugo Boss, İstanbul'da Hey Tekstil, Mersin'de liman işçisi, Düzcü'de Standard Profil kahramanca direniyor, haklarını almadan geri adım atmıyor. Bursa metal işçisi binleriyle sarı sendikayı terk ederek işçi hareketinde bir deprem yarattı. Enerji ve turizm işçisi yeniden örgütleniyor. Kargo işçileri örgütlenme hakkını söke söke elde etti. Bunlar sadece ilk kıpırtılar. Yarın kriz Türkiye'ye geldiğinde mücadele her yere yayılacak.

Arap dünyasından Yunanistan'a ve İspanya'ya yaşanan mücadelelerin dersini çıkaralım. İşçi sınıfının kahramanca mücadele etmesi yetmiyor. Sendikalaşması yetmiyor. Düzen partileriyle cephe cepheye gelerek boğuşacak, işçi sınıfını iktidara yükseltmenin yolunu döşeyecek bir siyasi partiye ihtiyaç var. Devrimin zaferini hazırlamak her şeyden önce böyle bir partiyi inşa etmek demek. Bu yolda yürüyen Devrimci İşçi Partisi'ne omuz verelim. 1 Mayıs'ta meydanlarda hep birlikte haykıralım: "Devrimi göreceğiz, zaferini hazırlayalım!"

Gerçek

Devrimi göreceğiz, zaferini hazırlayalım!

1 Mayıs'ta alanlara!

Burjuvazinin çatlakları:
Japon kale maçı
başlıyor

3

12 Eylül davası
Bari TÜSİAD
da müdahil
olsaydı!

4

İş cinayetleri:
65 yılda
60 bin can

10-11

Şiar Rişvanoğlu

Sürekli savaşa karşı
sürekli Newroz, sürekli serhildan!

“(...) Îda destê zordar û îstmar
Neyê, negîje ser me,
Em ber bi asoya ronak bin (...)

Böyle yazmış Kürtlerin saygın şairlerinden Ebdula Goran, yıllar önce henüz 1958 yılında “Çiroka Biratiyê” (Kardeşlik Öyküsü) şiirinde sanki 2012 Newroz’unu tanımlar gibi. Şöyle diyor: “*Artık despotların, sömürgeçlerin eliyle gelen bayram/Gelmesin ilişmesin bize/Aydınlık bir ufka dönelim.*” Kürt halkı da, İstanbul’da verilen bir şehide (Hacı Zengin), bölgede ve başka yerlerde yüzlerce insanın yaralanmasına, Ahmet Türk’ün bir polis yumruğuyla darp edilmesine, iki yüzü aşkın insanın gözaltına alınmasına rağmen aynen öyle yaptı. Devrimci Demirci Kawa’nın çocukları yüzbinleriyle, milyonlarıyla despotların ve sömürgeçlerin/sömürgeçilerin belirlediği günde değil, kendi istedikleri günde, kendi meşru ve haklı taleplerini sonuna kadar haykırdılar. Burjuvazinin ve AKP’nin ancak psikanalitik bir inceleme konusu olabilecek nitelikteki “erken Newroz” takıntısı/obsesyonuna bağlı tehditleri, gözdağları ise kendi başlattıkları Newroz savaşlarının her cephesinde; İstanbul’da, Şirnex’te (Şirnak), Colêmerg’de (Hakkâri), Dersim’de, Adana’da ve daha onlarca yerde kendi gaz bombaları ile birlikte gaz olup uçtu, **geriye ise destansı bir direnişin silinmeyecek sloganları, zılgıtları, şarkıları, kareleri kaldı.** Bunların en görkemlisini, Amed’deki özelikle anmadan geçmek haksızlık olur. Amed’de bir milyonu aşkın Kürt, yasakları, barikatları, panzerleri fiili bir müdahale ile aşarak günü, **egemenlerin pek sevdiği deyimle “isyan provası”na, Kürt hevalerimizin şahane değişimle “serhildana bi heybet”e, yani heybetli/görkemli başkaldırıya dönüştürdüler.** Bu sahneyi ise esprili zekâsıyla halkının gönlünde taht kurmuş dostumuz BDP eşbaşkanı Selahattin Demirtaş meydan okuyarak veciz biçimde şöyle ifade etti: “*Bak AKP Bak, İşte Burası Newroz!*” Biz de onun müsaadesiyle futbol terminolojisinden (Bkz. Taraftarların özgüveni yüksek “İşte Taraftar İşte Şampiyon!” sloganı) bir ilhamla ek yapalım: “**Bak Burjuvazi Bak, İşte Kürt Halkı, İşte Serhildan!**”

Kürt emekçi kitleleri bayramlarını nice bedellerle alanlarda, meydanlarda panzer, gaz bombası ve mermi eşliğinde kutlarken, Kürt burjuvazisi de sınıf kardeşleri Türk burjuvazisi ile sadece İstanbul’da değil, dünyanın en lüks otellerinden Çırağan (Kempinski) Sarayı’nda GÜNSİAD’ın (Güneydoğu Sanayici ve İşadamları Derneği) verdiği “Nevruz

Resepsiyonu”nda kokteyllerle, kanepelerle, lüks yiyeceklerle kutluyordu. Bir Kürt’ün öldürüldüğü, 100’ünün yaralandığı kanlı günün ardından birazcık onuru olmuş olsa daveti iptal etmesi gereken GÜNSİAD başkanı Şah İsmail Bedirhanoglu ise göstermelik bir “keşke olmasaydı” mealinde konuşma yaparak kendisinin ve Türk sınıf kardeşlerinin vicdanını rahatlatmakla yetiniyordu. Referandumda Kürt halkını ve temsilcilerini arkadan hançerleyen Kürt patronlarından başka bir hareket beklemek de zaten mümkün değil, ancak orada bir sahne var ki bu sefer de bize “keşke olmasaydı” dedirtiyor. Çok sevdiğimiz, saydığımız, her fırsatta yaşamına ve örnek mücadelesine referans yaptığımız “fikir gerillası” Kürtlerin değişimle Mamoste İsmail Beşikçi de o resepsiyonda bulunmuş ve Newroz ateşini yakmış. Bir de konuşma yaparak: “*Devletin Kürtlerin bir burjuvazisinin oluşmasını kasıtlı olarak engellediğini, Kürt burjuvazisinin gelişmesinin demokratik gelişime katkısını*” vurgulamış. Mamoste bizi başışlasın ama, umalım ki bu sahne sadece bir dalgalık ve aşırı bir kibarlık (Hoca gerçekten de kimseyi kıramayacak denli kibar) sonucu olmuş olsun.

Bu arada egemenlerin “yeni” Kürt politikası da yandaş medya Zaman ve candaş medya Taraf eli ile deklare edildi. Şöyleymiş “yeni” dedikleri politika: “*Yeni Oslo süreci yok. Öcalan devre dışı. Muhatap BDP. Arabulucu Barzani.*” Tabii KCK operasyonları, 6 bin BDP’linin, aydınların, gazetecilerin, avukatların tutuklanması, alternatif işbirlikçi Kürtlerin pazarlanması ve daha nice oyunlar tutmadı, üstüne üstlük bir de kontrgerilladan fırçalar yendi. Artık imaj ve makyaj düzeyindeki değişiklikler ve söylemler bile son noktasına geldi. Bu yeni değil, neredeyse 100 yıllık “otantik” “imha, inkâr ve asimilasyon” politikasına karşı Kürt halkının ne yapacağını **Özgür Gündem** gazetesi 22 Mart sayısında sürmanşetin altında son derece veciz biçimde ifade etmiş: “*Kesintisiz Serhildan*”, yani buna da bir ekleme yapacak olursak: “**Kürt Halkına Sürekli Savaşa Karşı, Sürekli Serhildan, Sürekli Kürt Devrimi!**” Tekel işçisi kardeşlerimizin öğrettiği “Her Yer Tekel, Her Yer Direniş” dersi gibi, bu kez Kürt halkı Türküyle, Kürdüyle, TÜSİAD’ıyla, GÜNSİAD’ıyla, ellerindeki şampanya kadehleriyle resepsiyonlarda birleşen burjuvaziye inat herkese öğretiyor: “Her Gün Newroz, Her Yer Serhildan!”

Uludere/Roboski

Kurallara uygun katliam!

Devlet, Şirnak Uludere’nin (Şirnex Qilaban) Roboski köyünün 34 canının hava bombardımanı sonucunda katledilmesinden bu yana ilk kez suskunluğunu bozdu. Genelkurmay Başkanlığı, Meclis İnsan Hakları Komisyonu’nun “belge” talebine “bilgi” ile cevap verdi. Bir CHP milletvekiline göre, yedi sayfalık bu metnin altı sayfası bölgede son zamanlarda yaşanan olayları anlattıktan sonra son sayfa olayın “insani açıdan” üzücü olmasına rağmen “askeri açıdan harekât yetki ve

kuralları içinde, sınır ötesi harekât karar mekanizması dâhilinde icra edilmiş” olduğu yazıyor. (*Radikal*, 6 Nisan 2012, s. 16) Gerisi savcılığın gizlilik kararına giriyor. Bu utanç belgesi, devletin Uludere katliamının ardındaki hakikatları ortaya çıkarmayacağını, askeri ve siyasi sorumlulardan hesap sormayacağını bir kez daha ortaya koymuştur. Bütün öteki katliamlar gibi bunun hesabını da, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi ve ezilen halk soracaktır!

Devrimci İşçi Partisi diyor ki:

Uludere katliamından bu yana üç ayı aşkın bir süre geçti. Heron görüntüleri sadece bir avuç milletvekiline görüldü. Ortada ne alınmış bir ifade, ne halka verilen küçücük bir bilgi var. Hükümetin ve devletin politikası unutturma üzerine kurulu. Gizlilik kararı buna tuz biber ekliyor.

- Gizlilik kararı derhal kaldırılmalıdır. Heron halka açılmalıdır. Sorumlu konumda olanların ifadeleri yayınlanmalıdır.

- Bombalama operasyonunda ve o kararın alınmasına temel olan istihbari vb. faaliyetlerde sorumlu konumda olanlar, delil karartılmasının önlenmesi için derhal görevden alınmalıdır. Bu sadece askerler için değil, siviller ve MİT yetkilileri için de geçerlidir.

- Uludere katliamı ister bir hata olsun, ister kasıtlı olarak uygulanmış olsun, sorumlusu en başta Genelkurmay Başkanı’dır. Bu kadar ağır bir katliama yol açan hata bile olsa sorumlusunun azledilmesi gerekir. Ayrıca, jandarmadan sorumlu bakan olan İçişleri Bakanı görevden

alınmalıdır.

- Bu tür olaylar konusunda devlet organlarınca açılan soruşturmalar bugüne kadar hiçbir ciddi sonuç vermemiştir. Dolayısıyla, sendikaların, meslek örgütlerinin, aydın kuruluşlarının desteğiyle **bağimsiz bir komisyon** oluşturulmalıdır. Bu komisyona bütün bilgi ve belgelere erişim hakkı tanınmalıdır. Bu komisyonun başına, eski İstanbul Baro Başkanı olan, temel hak ve özgürlükler doğrultusundaki mücadelesi ve duruşuyla geniş kesimlerin güvenini kazanmış olan Yücel Sayman gibi bir isim getirilmelidir.

- Yargı organları, bu komisyonun çalışmalarını da göz önüne alarak sorumluları yargılamalı ve cezalandırmalıdır.

Burjuvazinin çatlakları

Japon kale maçı başlıyor!

Türkiye'nin patronlar sınıfının saflarında ta 1993'te başlayan iç kavga yeni bir aşamaya giriyor. Ülkenin son yirmi yılına damgasını vuran Batıcı-laik kanat ile İslamcı kanat arasındaki mücadelenin ilk yarısında (1990'lı yıllar) üstünlük Batıcı-laik kanadın elindeydi, ikinci yarısında (2000'li yıllar) ise İslamcı kanadın eline geçti. Şimdi, Batıcı-laik kanadın kurumlarını kontrol altına alan İslamcı burjuvazi kendi içinde bölünüyor. Erdoğan önderliğindeki AKP ile Fethullah Gülen önderliğindeki cemaat kâh yükselen, kâh yatışan bir çatışma içine giriyor. Ama 4+4+4 yasasının çarpıcı biçimde ortaya koyduğu gibi, öteki hesaplaşma da henüz sona ermiş değil.

Erdoğan ile Gülen arasındaki çelişkinin kökleri **Gerçek** sayfalarında daha önce ortaya konuldu. Kısaca özetleyecek olursak, iç politikada sorun cemaatin AKP'nin iç savaşı erken durdurmaya yöneldiği, Batıcı-laik burjuvazi ve onun kurumları (en başta ordu) ile uzlaşmaya doğru yürüdüğü inancından doğuyor. Bu, iki odak arasında sert bir tartışma yaratıyor.

İkinci bir mesele Kürt sorunu. Burada her iki taraf da sertlik yanlısı. Ama Erdoğan daha ziyade sorunun zamana yayılması, kendisinin 2014'te gireceği cumhurbaşkanlığı seçimini etkilememesi taktiğini benimsiyor. Buna karşılık, Gülen cemaati, Türkiye'yi, hatta dünyayı okulları ve sermayesi ile fethederken Kürt bölgesine hâkim olamamanın sıkıntısını yaşıyor. Amacı Kürt hareketini bütün kanatlarıyla tasfiye etmek ve bu gelişmenin bölgede doğuracağı boşluğu doldurmak.

Obama Erdoğan ve Bush Gülen

Dış politikada da çok ciddi bir ayrılık var. Gülen, Siyonist İsrail'in sarsılmaz dostu olduğu için Erdoğan'ın İsrail'le yarattığı gerilime karşı. Erdoğan ise başta İslamcı kanat olmak üzere burjuvazinin tamamının çıkarları doğrultusunda bütün Ortadoğu-Kuzey Afrika coğrafyasında etki kazanma çabası içinde olduğundan sık sık İsrail ile çelişki içine giriyor.

Ama bundan hareketle cemaatin politikasını emperyalizm yanlısı, AKP'ninkini ise emperyalizmle karşı karşıya gelen bir politika gibi görmek yanlış olur. Erdoğan ve Gülen, ABD emperyalizminin Ortadoğu politikasında yaşanan iç yarılmının Türkiye'deki yansımaları temsil etmektedir. Obama'dan önceki başkan Bush, kaba bir İsrail yanlılığını Arap dünyasına neredeyse düşmanca bir politika ile bütünlüyordu. Obama bu alanda bir ince ayar yaptı, Arap dünyasına el uzattı, İsrail'i Filistin konusundaki hoyratlığından vazgeçirme çaba-

sına girişti. Arap devriminin önüne geçme gayreti, Obama'nın İslamcı hareketin ılımlı kanadıyla (Müslüman Kardeşler ile) iyice yakınlaşmasını gerektirdi. Dolayısıyla, Erdoğan'ın (fazla ileri gitmemek koşuluyla) İsrail politikası da, Arap dünyasını kazanma politikası da Obama'nın işine geliyor. Buna karşılık, Cumhuriyetçiler Obama'yı İslamcılıkla yakınlaşması dolayısıyla topa tutuyor, yeniden İsrail'le bire bir örtüşen bir politika talep ediyorlar. Onların bu yaklaşımı da Fethullah Gülen'de iyi bir müttefik buluyor.

Yani Erdoğan Obama'nın işini yapıyor, Gülen ise Bush çizgisindeki Cumhuriyetçilerin. Biri Obama Erdoğan, öteki Bush Gülen. Anti-emperyalist bir politika her ikisine de karşı çıkmak zorunda.

Kıran kırana

Şimdi artık üçlü bir oyunun oynandığı bir döneme giriyoruz. "Japon kale maçı" diye bilinen mahalle futbolunda olduğu

gibi, her takım öteki takımların her birinin kalesine gol atmaya çalışıyor. Yıllarca AKP ile Batıcı-laik burjuvazi adına didişen Ertuğrul Özkök, cemaat polisi MİT müsteşarının başını isteyince Erdoğan'ı savunuyor. Cemaatçi polis ve yargı İlker Başbuğ'u tutuklayınca ya da **Özgür Gündem** konusunda kapatma kararı çıkartınca, Erdoğan öyle olmamasını tercih edeceğini açıklıyor. Ama 4+4+4 gelince Erdoğan ve cemaat Batıcı-laik kaleye birlikte yükleniyor.

Böyle bir tablo sola uyarı olmalı: CHP ve TÜSİAD ile birlikte Batıcı-laik kampın kıyısında durmak isteyenler de, AKP'den demokrasi bekleyenler de kendilerini savunamayacakları korkunç durumlarda bulabilirler. İşçi sınıfının ve ezilenlerin çıkarlarına uygun tavır, bir yandan bu iç savaşların yarattığı çatlaklardan yararlanırken bir yandan da burjuvazinin karşısında bağımsız bir cephe örerken dünya çapında doğmakta olan yeni durumun olanakları doğrultusunda sınıf mücadelesini yükseltmektir.

Kürt sorunu derin dondurucuya

Mart ayı Kürt sorunu bakımından komik denebilecek gelişmelerle geçti. Önce Newroz'un 18 Mart'ta kutlanma hazırlıkları konusunda her şey normal giderken kutlamalara üç gün kala, bir "bayram, gününde kutlanır" lafı çıktı. İstanbul, Diyarbakır (Amed) ve bazı başka illerin valilerinden başlayan "erken Nevruz" safsatası, bir histeri gibi düzenin bütün temsilcilerine yayıldı. Polisin gaddarlığı sonucunda ölümler ve yaralanmalarla dolu trajik olaylar doğmasa, büyük halk kitlelerinin gazlanması ve coplanması yaşanmasa, karşısında kahkahalarla gülünecek bir tablo doğdu denebilirdi.

Newroz konusunda yaşanan bu sapıtma iktidarı zorlamış olacak ki, hemen ardından bazı iliştilenmiş gazetecilere "Kürt sorunu na yeni çözüm" olarak sunulan bir politika açıklatıldı. Newroz'da doğan komikliği katmerleştiren bir "yeni çözüm" ortaya konuldu. Yeni çözümde yeni hemen hemen hiçbir şey yoktu. Çözüm hiç yoktu, tersine çözümsüzlük vaat ediliyordu.

Kürt sorununu çözmek için MHP ile görüşün!

Yeni denen politikanın en önemli yanı, İmralı ve Kandil ile görüşmelerin dışlanması. Bunu hükümetin cemaate "ben artık PKK ile görüşmeyeceğim, siz de Hakan Fidan'a dokunmayın" mesajı olarak okumak mümkün. Yani konu Kürt sorunundan ziyade İslamcı kanattaki kapışmayla ilgili. Kürt hareketi ile barış istemeyen hükümet, cemaate ateşkes öneriyor!

İkinci boyut, bunun bir uzantısı. Hükümet, sorunu sadece halkın desteğiyle meclise gelmiş, terörü desteklemeyen partilerle görüşerek halledecekmiş. Meclis aritmetiğini bilmeyen yok. Kürt sorununun çözümü için mecliste görüşülebilecek parti olan BDP'yi başbakan "terör yandaşı" diye

suçlayıp duruyor. O zaman geriye CHP ve MHP kalıyor. Bu durumda hükümete tavsiye edilebilecek olan, Kürt sorununu MHP ile görüşmeler yoluyla çözmesi! Yakışır, iyi anlaşılır! Sorun ne kadar çözülür, o ayrı soru!

Bu önlemler bir arada düşünüldüğünde, yeni politikanın tek bir amacı olduğu ortaya çıkıyor: Kürt sorununu çözmek! Bu, mizahi bir değerlendirmenin ötesine geçen bir saptama. Tayyip Erdoğan 2014 cumhurbaşkanlığı seçiminde cemaatin bir azizliğine kurban gitmemek için MHP'nin tabanını kazanmak istiyor. Bu yüzden de Kürt soru-

nunu riskli yöntemlerle çözmek istemiyor. Herkesin gözü önünde "açılım" yapacak oldu, Bahçeli'nin ve CHP'nin ağır saldırılarına maruz kaldı. Gizli kapılar ardında PKK ile görüştü, cemaatten zılgıt yedi. Şimdi Kürt sorununu derin dondurucuya koyuyor.

Aslında planda "yeni" denebilecek bir tek boyut var. O da Erdoğan'ın hiç risk almadan deneyeceği bir yöntem. Sorunu ülke dışına kaydırmak. Barzani'nin, PKK'ye silah bıraktırmakta hükümetin kozu olarak kullanılması projesi. Basına sızdırılan haberlere göre, Barzani de önümüzdeki aylarda toplanması düşünülen Kürt konfe-

ransında PKK'yi bu konuda sıkıştırmayı planlıyormuş. Bu yapılabılırsa, Erdoğan "terörü bitiren lider" olarak selamlanacak ve kolayca cumhurbaşkanı seçilecektir. Yapılmazsa maliyeti düşük kalacaktır.

Ama bu kadar yıldan sonra Barzani'nin sorunu böyle kolayca çözmesini beklemenin çocukça olduğu ortada. Öyleyse, Kürt sorununu çözmeme iradesi beyan edilmiş oluyor. Erdoğan cumhurbaşkanı seçilsin de ne olursa olsun. İki taraftan yüzlerce, binlerce ölüm daha olacaktı. Ne gam!

"Erken Nevruz" 18 Mart'ta, polis barikatlarını yüzbinleriyle aşarak Newroz alanına ulaşan Diyarbakır (Amed) halkı bayramını kutladı

Levent Dölek

Kahrolsun demokrasi!

Türkiye’de gazeteciler hapiste, F tiplerinde tecrit sürüyor; sendikal hak ve özgürlükler ayaklar altına alınıyor; mahkemelerde savunma hakkı hiçe sayılıyor; halkın bayramı yasaklanıyor. Sivas katliamı zaman aşımına uğratılıyor, başbakan “hayırlı olsun” diyor, İçişleri Bakanı etrafa tükürükler saçıyor. Toplantı ve gösteri yürüyüşlerine polis gaz, tazyikli su ve coplarla saldırmaya ise neredeyse sıradanlaştı. Aynı polis zaman zaman silahına davranmaktan da geri durmuyor. Devlet gözünü kırpmadan halkını bombalıyor; ardından da bir özürle işin üstünü kapatıyor. Tam bir baskı ve zulüm manzarası... Solda pek çokları buna faşizm diyor. Daha ihtiyatlı olanlar ise faşizmin ayak sesleri ya da faşizan uygulamalar gibi kavramlar kullanıyor.

Türkiye’de sermayenin İslamcı kanadına dayanan AKP iktidarının, baskının dozunu arttırdığı doğru. Bunun görünürdeki sebebi AKP’nin muhalefete tahammül edememesi olarak gösteriliyor. Gerçek neden ise dünya kapitalist krizinin ve buna karşı yükselen sınıf mücadelelerinin AKP’yi ve bir bütün olarak sermayeyi fazlaca korkutmuş olması. Bu yüzden giderek saldırganlaşıyorlar. Ancak yine de olan biteni faşizm olarak nitelenecek doğru mu? Baskı ve zulüm gördüğümüz yere faşizm etiketini yapıştırmak **demokrasi** denen sermaye düzenini aklamıyor mu?

Eğer Türkiye’de faşizm varsa ve biz buna karşı demokrasi istiyorsak o zaman bizim yaşadıklarımızı yaşamayan birtakım demokrasi deneyimleri var demektir. Gerçekten öyle mi? Mesela F tipi hücreleri Nazi Almanyası’ndan mı ithal ettik yoksa demokratik İngiltere’den mi? Terörle mücadele yasasının en katmerli örnekleri demokratik ABD ve İngiltere tarafından 11 Eylül sonrasında uygulanmadı mı? Guantanamo’da işkence altında tutsak edilenlere savunma hakkı verildiğini mi zannediyorsunuz? Toplantı ve gösteri yürüyüşüne saldırmak bizim gerici, doğu kafalı, faşist yöneticilerimize mi özgü sadece? Cenova’da G-8 zirvesi protestolarında Carlo Giuliani’yi katleden demokratik İtalyan devletinin polisiydi. Aynı Demokrasinin beşiği Yunanistan’da ekonomik krize karşı ayaklanan gençlerden Aleksandros Grigoropoulos gibi... İngiltere’de Mark Duggan, ABD’de Trayvon Martin siyahlara yönelik devlet korumasındaki ırkçılığın son kurbanları oldular. Duggan’ın katili İngiliz polisiydi. Martin’in katili ise Trabzonlu değil Floridalıydı. Aşağılanmaya, zulme ve sorgusuz sualsiz polis tarafından katledilmeye karşı ayaklanan siyahlara ve kuzey Afrikalılara karşı çiçekle mi karşılık verdi Fransız demokrasisi? Belçika ve Fransa demokrasisi değil mi Ruanda soykırımının arkasındaki? İsrail’den aldığımız insansız uçakların istihbaratıyla devlet Uludere’de halkın üzerine bomba yağdırdı da bu uçaklar Filistin’de çiçek mi atıyordu Arapların üzerine? Evet, İsrail de demokratik bir ülke. İrkçı, dinci, Siyonist ve demok-

ratik! Listeyi uzatmak yani demokrasinin pislüklerini sayıp dökmek mümkün ama ne bu gazetenin bir sütunu ne de ansiklopediler yeter buna.

Bizim Türkiye solunun “demokrasi” aşkı karşılıksızdır. Sınıflı toplumda ne yargının, ne yürütmenin, ne yasanın, ne kültürün, ne bilimin, ne de sanatın hâkim sınıfın hâkimiyetinden kurtulamayacağını okumuştur kitaplardan, ama yine de gündelik siyasi gıdasını *Radikal* gazetesinden aldığından, “demokrasi” arar durur kapitalizmin bataklığında. Demokrasiyi ve devleti burjuva sınıfsal kimliğinden soyutlayarak ele alır Türkiye solu. Her türlü baskı ve zulüm politikasına faşizm diyerek burjuvaziden uzanacak demokrat bir el arar durur. Ezilenlerin saflarındadır ama hayali ve ufku burjuva düzeninin “toplumsal muhalefeti” olmakla sınırlıdır. Yalan mı; TÜSİAD rapor yayınladığında, Hasan Cemal’ler, Mehmet Ali Birand’lar, Can Dündar’lar eleştiri yazıları yazdıklarında kırıp kırıp olur Türkiye solcusunun içi. “Bu ülkede demokratlar da var” der. Devrimci Marksist söylediğinde burun kıvrırır görmezden gelir ama gerçeğin ufak bir kısmını burjuva liberali söylediğinde başının tacı eder.

Faşizm en özet ifadeyle; büyük burjuvazinin, küçük burjuvaziye dayanan karşı devrimci bir kitle terörüyle, işçi sınıfının ve ezilenlerin tüm örgütleriyle atomize edilmesi karşılığında faşist partinin iktidar tekeline yol vermesidir. Türkiye’de faşist partiler vardır ve derinleşen ekonomik krizle birlikte işçi sınıfı karşısında gerçek bir tehdide dönüşebilirler. Her gericiğe faşist diyenler bunu göremediği gibi, referandumda “hayır diyen %48” edebiyatı yapıp MHP’yi de sırf AKP’ye karşı olduğu için kendi saflarına yazabilmiştir.

Bugün yaşadığımız faşizm falan değildir. Ne iktidarda bir faşist parti vardır (AKP en az CHP ya da başka bir büyük burjuva partisi kadar gericidir, ırkçıdır ama MHP ya da BBP gibi paramiliter güçler örgütleyen faşist bir parti değildir.) ne de işçi sınıfı ve ezilenler atomize edilmiştir. Hâlâ sendikalarımız, partilerimiz, yayın organlarımızla ve kitle örgütlerimizle mücadele etmek mümkün, gerekli ve zorunludur. Demokrasi dilenerek ağlamak yapacağımız son şeydir. Çünkü bugünkü baskı ve zulüm düzeni adlı adınca parlamenter demokrasidir. Demokrasi burjuva devletinin bir biçimi olduğu müddetçe dünyanın her yerinde işçilere, emekçilere ve ezilenlere baskı uygular. Evet, bu düzenin hâkim sınıfı olan burjuvazinin elinde sopa vardır ve üzerinde kalın harflerle “demokrasi” yazmaktadır. O yüzden kahrolsun burjuva demokrasisi! Sopa milyonlarca işçinin, emekçinin ve ezilenin elinde olacaksa yaşasın zalimlere karşı diktatörlük!

Ermenilerin bir güvercin ürkekliğinde değil huzur içinde yaşayabilmeleri için

1915-17 olayları sırasında öldürülen onlarca Ermeni aydını için Soykırım Anıtı’nda gerçekleştirilen bir anmadan...

Tüm diğer konular gibi Ermeni sorununun çözümü de, meseleyi tamamen kendi ekonomik ve siyasi çıkarları doğrultusunda çekiştiren emperyalist ve kapitalist devletlere bırakılmaz. Bu konuyu resmi yaklaşımlardan arındırıp tarihi ve siyasi gerçekler temelinde açıklığa kavuşturmak işçi sınıfının ve tüm ezilen kesimlerin boynunun borcudur. “Sözde” değil özde kardeşliğin gereğidir bu.

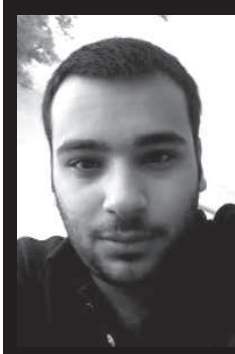
Yıllardır çeşitli vesilelerle tartışılan Ermeni soykırımı, son olarak geçtiğimiz aylarda Fransa’da son anda Anayasa Konseyi tarafından reddedilen yasa tasarısıyla gündeme geldi. Bu sefer konunun içeriğinden çok Fransa’nın ekonomik çıkarları ve Türkiye-Fransa ilişkileriydi söz konusu olan. Ancak bilindiği gibi özellikle 2005-2007 yılları arasında “soykırım-katliam” ekseninde tartışmalar yapılmış ve bu tartışmalar devletin resmi ağzlarının ve ideologlarının ırkçı milliyetçi yaklaşımı ve derin bir cemaat organizasyonu ile Hrant Dink kardeşimizin katledilmesiyle sonuçlanmıştı.

Devletin “sözde soykırım” terimiyle özdeşleşen resmi tezine göre 24 Nisan 1915’te Ermeni aydınlarının gözetimine alınması ile başlayan ve Ermeni Tehcir yasasıyla devam eden süreç bir soykırım değildi. Ancak dikkat edilmesi gereken en önemli nokta bu tezi savunanlara göre bile 350 bin ila 600 bin arasında Ermeni, tehcir sürecinde zorunlu göç yolunda ölmüştür. Bu resmi tezin arkasına sığınanların ikiyüzlülüğünü ortaya koymak için iki soru sormak yeter aslında. Birincisi, o dönemde ölen Ermeni sayısı, bazı kaynaklarda belirtildiği gibi 1-1,5 milyon değil, 350 bin-650 bin olsa dahi bu neyi değiştirir? Aynı etnik kökene mensup bu sayıda insanın (ki o tarihlerde Osmanlı tebaası içerisinde zaten aşağı yukarı 1,5 milyon Ermeni yaşamakta) öldürülmesi, yaşananların hiç de “sözde” olmadığını itirafıdır? İkincisi devlet tarafından kadınlı-çocuklu bile Suriye çölüne göçe zorlanan bir halkın mensuplarının, göç yolunda açlıktan, soğuktan kırılması, çetelerin saldırılarına maruz kalmaları ve devletin de buna seyirci kalması yine devletin suçu değil midir? Kaldı ki o dönem yönetimde olan İttihat ve Terakki kadrolarının suçunun sadece “seyirci kalmak” olmadığı, tam tersine özellikle kurdukları Teşkilat-ı Mahsusa çeteleri ile bu suçun

bizzat faili oldukları bilinen bir gerçek. Ayrıca Ermeniler’in sadece göç yollarında ölmediklerini, askere alınan erkek çocuklarının, çeşitli ağır işlerde çalıştırılan erkeklerinin toplu bir biçimde katledildiğini, yine küçük çocukların kendi ailelerinden kopararak Türk ailelerinin yanına yerleştirilerek asimile edildiklerini gösteren birçok resmi belge mevcut. Bu açıdan bakıldığında uluslararası hukukta tanımlanan soykırım suçunun tüm unsurları eksiksiz yerine getirilmiş durumda!

Ancak bu topraklarda yaşayan halklar için esas önemli olan uluslararası hukuk değildir. Marx’ın “Başkasını ezen bir ulus özgür olamaz” şiarını doğrulayan bir biçimde, 1915’in inkârı, Ermenilere ve başta Kürtlere karşı sistematik olarak desteklenen ırkçılık, Türk işçisini ve emekçisini hakim sınıfların tutsağı haline getirmiştir yıllarca. Kafkaslardan, Ortadoğu’ya kadar emperyalizmin korkulu rüyası olan “halkların kardeşliği”ne vurulan ırkçılık ve milliyetçilik baltası tüm halkların arasındaki kardeşlik köprüsünü yıkmakta meydana emperyalist kapitalist gericiğe bırakmaktadır.

Tüm diğer konular gibi Ermeni sorununun çözümü de, meseleyi tamamen kendi ekonomik ve siyasi çıkarları doğrultusunda çekiştiren emperyalist ve kapitalist devletlere bırakılmaz. Bu konuyu resmi yaklaşımlardan arındırıp tarihi ve siyasi gerçekler temelinde açıklığa kavuşturmak işçi sınıfının ve tüm ezilen kesimlerin boynunun borcudur. “Sözde” değil özde kardeşliğin gereğidir bu. Benzer yöntemlerin kullanıldığı başka olayların, 77 1 Mayıs’ının, Kemal Türker suikastının, Sivas ve Maraş katliamının bir daha yaşanmaması ve bastığımız topraklardan faili meçhul kemiklerin fişkırmaması için. Bu ülkede yaşayan Ermeni kardeşlerimizin, bir güvercin ürkekliğinde ölüm korkusuyla değil, huzur içinde yaşayabilmeleri için!

Sevag Şahin Balıkcı cinayetinin tüm sorumluları cezalandırılın!

Sevag Şahin Balıkcı, bundan bir yıl önce askerdeyken terhisine 17 gün kala bir tertibinin silahından çıkan mermi ile can verdi. Başlangıçta kaza kurşununa kurban gittiği bilgisi verilse de, ölümünün Ermeni katliamının başlangıcı olarak sayılan 24 Nisan’a denk gelmesi akıllara ilk şüpheli düşürmüştü. Bugün halen sürmekte olan davada, Sevag’ın bilinçli bir cinayete kurban gittiğine dair tanıklıklar ve ifadeler artıyor.

Sungur Savran

Kumlar yer değiştirirken

Burjuvazinin 2003'ten beri devam eden politik iç savaşında yeni dinamikler beliriyor. Devrimci İşçi Partisi olarak bütün sınıflar arasındaki ve içindeki çelişkileri olduğu gibi, burjuvazinin içindeki çelişkiyi de hep dikkatle izledik. Amacımız önceden belirlenmiş bir şemayı dogmatik biçimde savunmak değil, sınıf mücadelesine yön veren dinamikleri erkenden ve titiz bir biçimde analiz ederek siyasi hattımızı ona göre belirlemek olduğundan, gerçek hayatta hangi somut gelişme oluyorsa ona gözümüzü diktik, zihnimizi açık tuttuk.

Şimdi bu iç savaşın kaderini değiştirecek gelişmeler yaşanıyor. Bu süreç henüz emekleme aşamasında, ama somutun Marksist analizi açısından mesele olaylara her şey zaten olup bittikten sonra teşhis koymak değil, eğilimler ilk uç verdiğinde onları keşfetmektir. Analiz eyleme ancak böyle kılavuz olabilir.

Birbirine bağlı iki gelişme birlikte yaşanıyor. Birincisi, İslamcı kanadın kendi içinde doğan ve gittikçe sertleşen gerilimler. AKP-Erdoğan kanadı ile Gülen-cemaat kanadı çeşitli alanlarda kapışıyor. Gazetemiz **Gerçek** bu gerilimleri aylardır analiz ediyor, bu sayı da etraflı bir tablo çiziyor. Bu yazıda biz öteki gelişmeyi ele alacağız.

Son günlerde iki gazeteci daha görevle-

rini bırakmak zorunda kaldı. **Hürriyet**'ten Özdemir İnce ve Rahmi Kumaş, Emin Çölaşan'ın ve başkalarının yolunu tuttular. Sadece koyu ulusalcıların gazeteleriyle ilişkisi kesilmiyor. **Milliyet**'ten Ece Temelkuran, NTV'den Banu Güven, Nuray Mert ya da Ruşen Çakır bu ideoloji ile ilişkisi olmayan isimler. Herkes bu gazetecilerin hükümeti eleştirme özgürlüklerinin ellerinden alındığı fikrinde buluşuyor. Ama herkes aynı zamanda bu gazetecilerin patronlarının (bu örneklerde Doğan ve Doğuş gruplarının) da baskıya teslim olmak zorunda kaldıklarını düşünüyor. İlki tamam. İkincisini nereden biliyoruz?

Bir süredir, AKP ve Erdoğan ile Batıcı-laik sermayenin en azından bazı gruplarının birbirlerini karşılıklı olarak yokladıkları ve ortak bir zemin aradıkları yolunda bazı göstergeler birikmeye başlıyor. Batıcı-laik sermaye, AKP'nin kendi neoliberal programını sonuna kadar benimsemesinden ve bir tek parti hükümeti olarak işçi sınıfının hakları üzerinden silindir gibi geçmesinden zaten çok memnundu. Ama hükümetin İslamcı sermayeye verdiği öncelik, **Taraf** gazetesinde yayınlanan Stratfor belgelerinde "Erdoğan Çalık"ın temsilcisi" türünden başlıklara yol açacak kadar ortadaydı. Rahatsızlık buradaydı. Şimdi Batıcı-laik sermayenin Erdoğan'ı kuşatarak kendi yanına çekmeye çalıştığına dair

belirtiler görülebiliyor.

Sabancı Holding Yönetim Kurulu Başkanvekili Erol Sabancı (yani grup içinde iki numara), Erdoğan'ı göklere çıkarıyor. "Türkiye'de önemli bir şey var: Sağlam bir iktidar ve istikrarlı bir hükümet. Konuyu bilen bir ekip var. 8 senedir aynı şahıs başbakan. Geminin kaptanı konuları çok iyi biliyor." Erdoğan'ın sağlığı için de "Allah ona sağlık versin" diyor. "Yaşı 59. Daha çok süresi var." (**Radikal**, 4 Mart 2012) Sabancı için de anlaşılan "hedef 2023"! Bu yazıda yer alan fotoğrafta görülen, Doğuş Holding'in, Garanti Bankası'nın ve NTV'nin patronu olan Ferit Şahenk'in boyun eğmesine bakınca, Batıcı-laik kanadın bir kesiminin Erdoğan'dan epeyce bir şey

beklediğini sezmemek mümkün değil.

Erdoğan'ın da yaklaşımını adım adım değiştirmekte olduğuna dair belirtiler birikiyor. Bir süredir tutuklamaların kısaltılması için yapılan çalışmalar hangi aşamada bilinmiyor, ama Erdoğan'ın İlker Başbuğ'un tutuklanmasından kendini ayırdığı biliniyor. Erdoğan, bugüne kadar kendisiyle yürüyen Fethullah Gülen cemaatine bütünüyle güvenemeyeceğini anlamıştır. Bu yüzden artık yeni potansiyel destekçileri yokluyor: TÜSİAD'ın belirli unsurları ve MHP'nin tabanı.

İç savaş henüz sona ermedi. Kesintili zorunlu eğitim üzerine verilen muharebe de bunu açıkça gösteriyor. Ama savaş yeni bir evreye giriyor. Sürprizlere hazır olun.

12 Eylül davası

Bari TÜSİAD da müdahil olsaydı!

4 Nisan günü önemli bir olay bütünüyle bir komediye dönüştürüldü. Her önüne gelenin "müdahil" olma talebiyle birlikte, Türkiye'de bütün 12 Eylülcüler 12 Eylül'ün muhalifi ya da mağduru pozuna girdi. 12 Eylül davasının anlamlı bir hatta ilerlemesinin bu darbenin ardındaki asıl güç olan büyük sermayenin de yargılanması olduğu böylece bir kez daha kanıtlandı.

Fikirleriniz yargılanıyor, siz neye müdahilsiniz?

4 Nisan günü başlayan 12 Eylül davasında mahkemede sanıklardan başka herkes vardı. Meclis, CHP, MHP, BBP, eski ünlü faşistler ve başkaları. Bütün bu kurumlar anlaşılın 12 Eylül'den çok mağdur olmuşlardı ki davaya müdahil olarak katılmak istiyorlardı. Bunlar 1983'te seçimlerle parlamenter düzene geçildikten sonraki otuz yıl boyunca 12 Eylül'ün kurduğu düzeni değiştirmek için parmaklarını kıpırdatmayanlardır. Hepsisi 12 Eylülcüdür. Şimdi hangi yüzle müşteki oluyorlar?

Bunlar arasında en komiği tabii 12 Eylül döneminde aynı hareketin mensupları olan faşist MHP ve BBP'nin tavrı. Bu hareketin sözcülerinin o dönemde şöhret kazanmış olan sözü şudur: "Fikirlerimiz iktidarda, biz hapisteyiz." Madem fikirleri iktidardaydı, bunlar darbeden yana idiler demektir. Doğrusu da budur. İşçi sınıfının militan mücadelesini bastırmak, Kürt hareketini ve solu ezmek, bunların hayalini gördüğü, 12 Eylül'ün ise uyguladığı programdı. Davanın iddianamesi, darbe suçu üzerinden oluşturulduğuna göre, bunlar ne diyecekler? "Bizi de yargılayın" mı?

104 yaşında müdahil olursa, 95 yaşında tutuklu sanık da olur!

Gerçek gazetesi, geçen sayısında "Kenan Evren tutuklanmalıdır!" başlığı attı. Her ne kadar Kenan Evren 95 ya-

şında olsa da, kendisinin sağlık koşulları sağlanarak tutuklanmasına, aksi takdirde bir kez mahkemeye gelip ondan sonra da rahat yatağında öleceğine dikkat çekti. Yaşını acıma konusu yapmak isteyeceklere de Evren'in 17 yaşındaki Erdal Eren'i, yaşını büyüttürüp idam ettirdiğini hatırlattı. Hayat doğruyu er geç onaylıyor. 4 Nisan günü, 12 Eylül rejiminin işkence ile kattığı Cemil Kırbayır'ın annesi, herkesin "Berfo Ana"sı, mahkemeye giderek müdahillik talebinde bulundu. Bu olgu neyi gösteriyor? 12 Eylül 32 yıllık bir olay olduğu için insanların yaşları ileri. Şayet mağdur 104 yaşında mahkemeye kadar geliyorsa, gaddar da tutuklanmalıdır.

"Kenan Evren kafeste getirilsin!"

Gerçek gazetesi, Mart sayısında aynı zamanda devrik Mısır diktatörü Hüsnü Mübarek'in 84 yaşında mahkemeye kafes içinde getirildiğine işaret ederek Kenan Evren'e yaşlılık ve sağlık gerekçeleriyle hoşgörü gösterilmemesini talep etti. 4 Nisan'da müdahil avukatlarından biri, **Gerçek** ile aynı doğrultuda Evren'in mahkemeye kafes içinde getirilmesini talep etti. Bütün müdahiller, işçi sınıfı, emekçiler, sol, 78'liler, bütün 12 Eylül mağdurları Kenan Evren tutuklu olarak mahkemeye getirilene kadar ellerinden geleni artlarına komamalıdır!

Devrimci İşçi Partisi diyor ki:

- 12 Eylül sadece birkaç generalin işi değildir. Darbenin esas amacı işçi sınıfının mücadelesini bastırarak sermayeye dikensiz gül bahçesi yaratmaktır. Suçun azmettiricileri olarak TÜSİAD ve TİSK de (Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu) yargılasın.
- İşçi sınıfının o tarihteki esas mücadelecisi odağı DİSK, 12 Eylül darbesinin esas hedefiydi. DİSK davanın bir numaralı müdahili olsun.
- Kenan Evren ve Tahsin Şahinkaya tutuklu olarak yargılasın.

Suriye konferansı

“Barışçıl, düzenli ve istikrarlı b

1 Nisan günü İstanbul’da toplanan “Suriye Halkının Dostları Konferansı”, hiçbir sorunu çözmeden dağıldı. ABD, Fransa, Arap gericiliği ve Türkiye Beşar Esad’dan sonra ülkeyi yönetecek hükümeti tayin etmeyi umuyorlardı, olmadı. Suriye’ye askeri müdahale için meselenin Birleşmiş Milletler’e tekrar götürülmesinin tarihini belirlemek istiyorlardı, olmadı. Hükümet belli olmayınca ona yönelik yapılacak silah yardımını da karar altına almak mümkün olmadı. Emperyalistler, Arap gericiliği ve Türkiye bütün bu konularda belirli mesafeler kaydettiler, ama istenen sonuç elde edilemedi. Ama bu arada, konferans adına yayınlanan sonuç bildirgesi, yapılmak istenen şeyin ne olduğunu bütün açıklığıyla ortaya koydu: Suriye’de Beşar Esad devrimi yatıştıramadığı için gitmelidir, yerine devrimin iktidara taşıyacağı güçler değil, emperyalizmin maşaları geçmelidir.

Sonuç bildirgesinin iki paragrafı (8. ve 17. paragraflar) Suriye’de amaçlanan siyasi değişimi “**barışçıl, düzenli ve istikrarlı** bir ekonomik ve politik geçiş süreci” olarak tanımlıyor (vurgu bizim). Devrimci İşçi Partisi, emperyalizmin Arap devrimi karşısındaki şifrelerini Mısır devrimi günlerinden bu yana çözmüş ve okuyucularına aktarmıştır. ABD’nin, Mısır’dan beri, devrimin şiddetle bastırılmaması halinde kullandığı formülün “düzenli geçiş” olduğunu tekrar tekrar belirtmiştir. Bu formülün anlamı, düzenin kurumlarının devrimci tarzda altüst edilmesi yerine adım adım, yumuşak, düzeni sarsmayan tarzda reforma tâbi tutulması, yönetime emperyalizmin çıkarlarıyla uyum içinde olacak politik kadroların getirilmesidir.

İşte Suriye konferansının sonuç bildirgesinde iki kez yer alan yukarıdaki formül, emperyalizmin Suriye’de de bir devrim yaşanmakta olduğunun akli evvel birçok solcudan daha fazla farkında olduğunun belgesidir. Bu yüz-

den emperyalizmin bütün amacı Esad’ın yerine devrimci bir iktidarın gelmesini engellemektir. Bildirge bununla kalmıyor. Daha da ileri gidiyor. 8. paragrafında kelimesi kelimesine şöyle diyor: “Politik geçiş esnasında, Suriye’nin kurumlarının **muhafaza edilmesi** ve reforma tâbi tutulması hayati önem taşımaktadır.” (Vurgu bizim.) Şimdi herkes kendine sormalıdır: Suriye’nin kurumlarının reforma tâbi tutulması anlaşılır da, bu “muhafaza edilme”nin hayati önemi nereden geliyor? Her kim Suriye’de bir devrimci mücadele olmadığını iddia ediyorsa, emperyalizmin bu çok önemli belgesine Suriye’nin kurumlarının toptan yıkılması kaygısının nereden sızdığını açıklamalıdır. Emperyalizm acaba Esad’ın ya da Rusya’nın mı bu işi yapacağından kaygılandı?

Hükümet atanamadı

Bilindiği gibi, emperyalizm Libya’ya sal-

dırmadan önce muhalefeti Ulusal Geçiş Konseyi adını taşıyan bir kurulda birleştirip Kaddafi sonrası hükümeti önceden atamıştı. Aynı şeyi Suriye için de yapmak istiyor. Türkiye’nin himayesinde kurdurtulan Suriye Ulusal Konseyi (SUK) işte bu role aday. ABD ve Türkiye’nin konferansta en önemli amacı, SUK’un Suriye muhalefetinin resmi birleşik temsilcisi olarak kabul edilmesiydi. Başka bir şekilde söylenirse, yeni Suriye rejiminin diplomatik olarak “uluslararası topluluk” tarafından tanınmasının sağlanmasıydı.

Ama ne yazık onlara ki Suriye Libya değil. Libya’da hesapları karıştıran bir devrim yoktu, aşiretler ve bölgeler arası bir hâkim sınıflar içi mücadele vardı. Suriye’de ise bir yandan mülksüzlerin ayaklanması yaşanıyor, bir yandan da Kürt faktörü var. Bu yüzden Suriye muhalefeti ni evcilleştirmek kolay değil. Devrimci güçler, her geçen gün zayıflamakla birlikte, emperyalizme yamanmayı reddediyor. Birçok orta yol-

cu güç ise, emperyalistlerin bu mücadeleden galip çıkması ihtimalini bildiği halde, “ya devrim kazanır da ben hain konumunda kalırsam” diyerek SUK’a katılmıyor.

Bush Gülen ekolünün borazanı **Zaman**, birinci sayfasından yalan söyleyerek halkı aldatmaya çalışıyor. Güya sonuç bildirgesinde yer alan fikirler arasında şu da varmış: “Suriye Ulusal Konseyi, muhalefetin çatısı, halkın temsilcisidir.” Yalan! Bildirge katiben böyle bir şey söylemiyor. Bir uzlaşma formülü olarak SUK’tan Suriye muhalefetinin “meşru bir temsilcisi” olarak söz ediyor, muhalefetin “uluslararası topluluk” nezdinde “önde gelen muhatabı” olduğunu belirtiyor.

Nihayet, konferans Fransa ve Türkiye gibi şahinlerin istediğinden farklı olarak Suriye yönetimine bir “mühlet” vermek yerine, daha temkinli ilerleme taraftarı ülkelerin (en başta Almanya) basıncı ile bir “takvim” tanımlamakla yetiniyor. Yani ipe un sermeye devam!

Devrimci İşçi Partisi bildirisi

ABD’nin dostları, Erdoğan’ın hamileri, defolun İs

Devrimci İşçi Partisi, Türkiye’nin Ortadoğu’da emperyalizmin hizmetinde, Siyonizmin desteğinde, kâr hırsının peşinde saldırgan bir güç hâline gelmesine karşı olan herkesi, Suriye’de emperyalist planların yenilgisi, devrimin ise zaferi için mücadele etmeye çağırıyor.

“Suriye dostları” adı altında İstanbul’da düzenlenmekte olan toplantı, kendisini bütünüyle yanlış tanıtan bir isim seçmiş bulunuyor. Bu, elbette kasıtlıdır. Amaç, başta Suriye halkı olmak üzere, bu toplantıya ev sahipliği yapan Türkiye’nin ve Ortadoğu ve Kuzey Afrika’nın Arap halklarının kafasını karıştırmaktır.

Bu toplantı, “ABD’nin dostları” toplantısıdır. Çünkü amacı, Suriye’de Baas iktidarının bir yıldır yaşanan bir ayaklanma sonucunda sarsılmasını fırsat bilerek, onyıllardır ABD etkisi dışında kalmış bir ülkede nihayet emperyalizme sadık biçimde hizmet edecek bir rejimi kurmaktır.

Bu toplantı, “Siyonist İsrail’in dostları” toplantısıdır, çünkü kendisi her türlü uluslararası anlaşmaya aykırı biçimde nükleer silahlara sahip olan İsrail’in iddiaya göre nükleer silah geliştirmekte olan İran’a askeri saldırı planladığı bir dönemde, Ortadoğu’da İran’ın en önemli müttefiki olarak nitelenebilecek olan Suriye’deki rejimin yerine Siyonizm ile uzlaşan bir rejim getirmeyi amaçlıyor.

Bu toplantı, bu yüzden “Ortadoğu’nun düşmanları” toplantısıdır, çünkü ABD ve İsrail, Ortadoğu halklarının her türlü firavunu yıkarak mebzul miktarda var olan doğal kaynaklarını, petrolü ve doğal gazı emekçi sınıfların bugünkü sefaletlerinden kurtulması için kullanan, başı dik, birbirleriyle kardeş rejimler kurmasının karşısındaki en büyük engeldir.

Bu toplantı, “Suriye devriminin düşmanları” toplantısıdır, çünkü Suriye’nin yoksul emekçi halkı ve gençliği tam bir yıldır, birçok başka Arap halkı gibi, kapitalist zenginlerin hükümeti olan Baas iktidarına karşı ayaklanmış durumdadırlar. Binlercesi göğüslerini Beşar Esad’ın kurşunlarına siper ettiler ve hayatlarını yitirdiler. Şimdi İstanbul’da toplanan güçler, kendi elleriyle kurdurttukları Suriye Ulusal Konseyi (SUK) adını taşıyan bir devrim kaçağı kukla iktidar odağını Suriye’nin başına geçirerek bir taşla iki kuş vurmak istiyorlar: hem devrimi yatıştıracaklar, hem de Suriye’yi İran’dan kopartarak İsrail’in dostu hâline getirecekler.

Bu güçlerin “Suriye dostları”nı bir araya getirdiğinin en açık kanıtı devrime karşı takındıkları tavırdır. Devrimin başladığı 15 Mart’tan SUK’un kurulduğu Eylül ayına kadar bunlar halkını binlerle katleden Esad’a “akıllı ol” demekten başka bir iş yapmadılar. Ne zaman ki Esad’ın devrimi durduramayacağı ve geleceğini İran ile ittifakta aradığını gördüler, ona sırt çevirdiler.

Tayyip Erdoğan emperyalizmin cellatlığını yapıyor!

Bu toplantı aynı zamanda emperyalizmin Suriye konusundaki celladı rolüne soyunan Tayyip Erdoğan hükümetinin bu ülkede nihayet adımını atmadan önce, kendi arkasında uluslararası bir destek toplamayı amaçladığı bir taktik adımdır. Tayyip Erdoğan’ın hamileri toplantısıdır.

Erdoğan yıllar boyunca Beşar Esad’ı İran’dan kopartıp emperyalizme ve Siyonist İsrail’e yamamak için diplomatik arabuluculuk yapmıştı. 2008-2009 Gazze savaşı bu

planları yerle bir etti. Erdoğan şimdi emperyalizme diplomatik yöntemlerle yerine getiremediği hizmet görevini askeri yöntemlerle gerçekleştirmeye çalışıyor.

Suriye’nin kuzeyine kurulması planlanan “tampon bölge”nin ya da öteki adıyla “güvenli bölge”nin amacı, iddia edildiği gibi Esad’ın baskısından kaçmakta olan zavallı Suriye halkına güvenli bir ortam oluşturmak ve Türkiye’nin sınırlarını korumak değildir. Rejim karşıtı askeri güçlere, en başta Özgür Suriye Ordusu’na, Suriye ordusuna karşı saldırılarını organize edebileceği ve operasyonlardan sonra sığınabileceği bir toprak parçası sağlamaktır. Erdoğan istediği kadar Libya örneğine karşı çıksın, “tampon bölge” Suriye’nin kuzeyinde bir Bingazi yaratmaktır!

Erdoğan Libya’da olduğu gibi bölge dışından bir askeri müdahaleye karşı çıkıyor. Libya’da kendi önüne geçen Sarkozy’nin bu kez de liderliği eline almasını istemiyor. Ama bölge dışından müdahaleye karşı çıkmak emperyalizme karşı durmak değildir. Erdoğan; ABD emperyalistlerine, onların ve İsrail’in kirli işini Türkiye’nin daha düşük bir maliyetle yapabileceğini anlatıyor ve onu Seul’deki toplantıda yeniden olduğu gibi ikna ediyor. Emperyalizme sadece farklı bir müdahale yöntemi önermiş oluyor. Peki, Erdoğan Suriye konusunda neden bu kadar hevesli?

Birincisi, devrime düşman olduğu için, Esad’a karşı durdurulamayacağı görülen mücadele dinamiğinin kontrolünün emekçi halk kitlelerinden SUK’a geçmesini sağlamak için. SUK’u İstanbul’da kurduran, son dönemlerde genişletmeye çalışan, Özgür Suriye Ordusu’nun örgütlenmesine Hatay’da başlamasına izin veren, bu orduyu SUK’un denetimini altına sokmaya uğraşan, hep em-

peryalizm adına Erdoğan hükümeti olmuştur. Erdoğan hükümeti ve genel olarak Türkiye devleti, elbette halk kitlelerinin inisiyatifinde bir devrimden, vebadan korkar gibi korkarlar. Ama daha da ötesi, Esad’ın bir devrimle yıkılması hâlinde ülkenin kuzeyinde Irak’taki gibi özerk, hatta bağımsız bir Kürt birimi kurulması ve bu birimin bu sefer emperyalizmin himayesinde bile olmaması ihtimali onları korku içinde bırakmaktadır.

İkincisi, “Anadolu kaplanları” av peşindedir. AKP’nin toplumsal desteğinin merkezinde önce Anadolu’da yükselen, sonra büyük kentlerde holdingleşen İslamcı burjuvazi vardır. İşte bu burjuvazi sermaye birikimini Ortadoğu çapında yürütmek için Türkiye’nin bölgenin hâkimi konumuna yükselmesini amaçlamaktadırlar. İslamcı medyanın yüz kızartıcı savaş kıskırtıcılığının, “Suriye’nin bir ucundan girip öteki ucuna kadar gitme” edebiyatının arkasında bu yatıyor.

Bu emellerinde İslamcı sermaye, başka alanlarda karşıtı olan Batıcı-laik sermayenin temkinli bir desteğini de alıyor.

Annan Planı’na karşı bölgesel devrimci plan gerek!

Emperyalistlerin ve Erdoğan hükümetinin emellerinin ne kadar kirli, ne kadar ikiyüzlü olduğunu sembolik olarak hiçbir şey, Suriye’de çözüm planı oluşturması için seçilmiş olan Kofi Annan’ın geçmişi kadar açıkça ortaya koyamaz. Birleşmiş Milletler’in bu eski genel sekreteri, güya Suriye’de ölümleri durdurmak için çabalamaktadır. Kaç ölüm? En ileri iddialara göre 7-8 bin... Elbette Esad katildir, ama bu katille başa çıkmak için seçilen Kofi Annan, 1994 yılında Birleşmiş Milletler Genel

Türkiye şahinlerin en şahini

“Rejim değişikliği” uluslararası politikada George W. Bush’un Irak politikası ile bir terim haline geldi. Bunun anlamı şuydu: Bir ülkenin rejimi ve hükümeti dışarıdan tayin edilebilirdi! Bu emperyalist anlayış şimdi Tayyip Erdoğan ve Ahmet Davutoğlu’nun Suriye’ye karşı saldırganlığında en açık ifadesini buluyor. Erdoğan, konferansta yaptığı konuşmada kelimesi kelimesine şöyle diyor: “Kendi halkına zulmeden bu rejimin iktidarda kalmasını sağlayacak hiçbir planı desteklememiz söz konusu olamaz ve olmamalıdır.” (*Hürriyet*, 2 Nisan 2012, s. 22) Erdoğan “rejim değişikliği” istiyor. Konferans ise Annan Planı’na destek vererek Suriye’de rejim değişikliği değil, katliamın sona ermesini sağlama kararı almıştır. AKP hükümeti şahinlerin en şahinidir!

Bunun nedenlerini iyi anlamak gerekiyor. Birincisi, “düzenli geçiş” olmazsa, Suriye’nin kurumları “muhafaza” edilemezse bir Kürt devleti kurulacağından korkuyor hükümet. Hem de ABD ve Barzani olmaksızın! İkincisi, İslamcı sermaye Arap dünyasına göz koymuştur. Bölgede hâkimiyet istiyor ki sermayesine olanaklar sağlayabilsin. Üçüncüsü, Erdoğan Ortadoğu çapında başını Suudi Arabistan ile İran’ın çektiği Sünni-Şii çatışmasında Sünni kampın fedaisi rolüne soyunarak avantaj sağlamaya çalışıyor. Yani AKP hükümeti insan hayatıyla falan ilgilenmiyor. İlgilendiği çıkardır, sermaye için fırsatlardır, iktidardır, gericiliği hizmettir.

Konferansta Erdoğan bir de kendini rezil etmiş. Demiştir ki, “Yakın geçmişte Baba Esed’in çok ağır zulmünü yaşamış, çok ağır bedeller ödemiş Suriye halkı, maalesef bu kez de oğul Esed’in zulmüne ve toplu infazlarına maruz kaldı.” (*Hürriyet*) Madem sen Esad ailesinin

Suriye halkı üzerinde kurduğu zalim diktatörlüğün karakterini biliyordun, Beşar Esad ile neden “kardeş” oldun, birlikte sınırları kaldırmaya kalkıştın? Rejimler ne zamandan beri kişilerin mülkü oldu? Zalimin oğlu geldi diye rejim mi değişmişti?

Kahrolsun emperyalizm, kahrolsun Esad!

Ortadoğu işçi sınıfının ve halklarının, en başta da Suriye mülksüzlerinin çıkarı elbette Esad’ın devrilmesindedir. Ama emperyalizmin devrimi söndürmek için müdahalesinde değil. Onun için Suriye halkına, emperyalizmin ve Türkiye’nin kuklası SUK dışında emekçilerin çıkarı için mücadele eden muhalefet odaklarına destek olmak hepimizin görevi. Maalesef, dünya solu görevini yapamadığı için sorun gittikçe daha çok emperyalizm ile Esad arasında bir sorun haline geliyor.

Sıfır Ahmet Paşa İran’la da bozuşuyorlar!

Tayyip Erdoğan Seul’de Obama ile baş başa toplantı yapıp Suriye’nin defterini dürme planları yapıyor, arkasından İran’a gidiyor. Tabii, Suriye’nin baş müttefiki İran’ın cumhurbaşkanı Ahmedinejad da buna karşılık ne yapar? Hasta olur! Erdoğan havaalanında Ahmedinejad’ın yardımcısınca karşılanıyor. Randevu verilen ilk gün görüşme yok, Ahmedinejad hasta. Türkiye başbakanı ta Seul’den Tahran’a gelmiş, beyefendi evden çıkamıyor! İkinci gün de “cel!” diye bir görünüyor, görüşme bitiyor. Sonradan mizah gibi bir açıklama yapılıyor. Meğer Ahmedinejad’ın hastalığı “tansiyon”muş! “Adamın kızgınlıktan tansiyonu çıkmış” mı desek, “bu tansiyon hastalık falan değil, bal gibi İran ile Türkiye arasındaki tansiyon” mu? Erdoğan da hâlâ bize yutturmaya çalışıyor, “dini lider Hamaney ile çok iyi anlaşlık” falan.

Belli, çok anlaşmışsınız. Erdoğan döner dönmez, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi’nin beş daimi üyesi artı Almanya’dan oluşan ülkeler grubu ile İran arasında birkaç gün sonra İstanbul’da yapılması planlanan toplantının başka bir kente kaydırılması talebi geliyor İran’dan. Pekin veya Moskova da deniyor, daha tahkir niteliğinde Bağdat veya Şam da deniyor. Hastalığın ne olduğu böylece iyice anlaşılıyor. İran-Türkiye ilişkileri yakında komaya girer!

Osmanlı tarihinde, “okullar olmasa maarifi ne güzel yönetirdim” sözüyle şöhretli Yedi-Sekiz Ahmet Paşa vardı. Ahmet Davutoğlu, gittikçe adaşına benziyor. “Komşularla sıfır sorun” politikasının geçerli kalması için bu gidişle tek çözüm kalacak: Türkiye’nin Ortadoğu’dan taşınması. Türkiye, Azerbaycan’dan sonra Irak ve Suriye ile de bozuşmuştu. Şimdi de İran! Bu gidişle beyefendi “Sıfır Ahmet Paşa” lakabını hak edecek! En iyisi Türkiye’yi ABD’nin komşusu olsun diye Pensilvanya’ya taşısınlar. Bakın “sıfır sorun” politikası nasıl güzel uygulanıyor!

İstanbul’dan!

Sekreter Yardımcısı iken, Afrika’nın Ruanda adlı ülkesinde yaşanan Fransız prodüksiyonu soykırımında bir milyon dolayında insanın öldürülmesinden sorumlu tescilli bir katildir!

Suriye için gereken, bu katilin hazırladığı bir plan çerçevesinde emperyalizmin ve gerici bölge güçlerinin ülkenin kontrolünü eline geçirmesi değildir. Suriye için gereken, Türkiye işçi hareketi, sosyalist hareketi ve Kürt hareketi de dâhil olmak üzere, bölgenin bütün emekçi, ilerici ve devrimci güçlerinin Suriye devrimi içindeki, Suriye Ulusal Konseyi’nden bağımsız bütün güçleri enternasyonalist dayanışma temelinde desteklemesidir. Sosyalistler emperyalizme karşı çıkmak için Beşar Esad’a destek vermemelidir. Suriye devrimi binlerce canını mücadele meydanında bırakmıştır. Şimdi emperyalizmin ve Türkiye’nin müdahalesi tehlikesi doğunca Esad’ın kanatlarına dönmek onlara ihanet olur. Elbette Suriye devrimcileri, devrimin çıkarları açısından emperyalizmin müdahalesine karşı olmalıdır. Büyük bölümü hâlâ öyledir. Müdahale o yüzden bir türlü yapılamamaktadır. Elbette emperyalizmin savaşı başlayınca Suriye devrimcileri emperyalizme karşı savaşmalıdırlar. Burada Esad ile aralarında bir birleşik cephe doğabilir. Ama hiçbir durumda Esad’a politik destek verilemez.

Devrimci İşçi Partisi, Türkiye’nin Ortadoğu’da emperyalizmin hizmetinde, Siyonizmin desteğinde, kâr hırsının peşinde saldırgan bir güç hâline gelmesine karşı olan herkesi, Suriye’de emperyalist planların yenilgisi, devrimin ise zaferi için mücadele etmeye çağırıyor.

1 Nisan 2012

İslamcı basında savaş çığırtkanlığı

Zaman gazetesinde doğrudan Suriye ile ilgili günde ortalama on haber yapılıyor. Bir o kadar da başka başlıklar altında yapılan dolaylı haberler var. Haber başlıklarına ve haberlerin verilmiş biçimine bakıldığında bile bir savaş çığırtkanlığı hâli açıkça görülüyor. Bir yandan Esad rejiminin muhaliflere saldırı haberleri tek taraflı bir biçimde verilirken, bir yandan da Türkiye’ye kaçan Suriyelilere adeta Türkiye’ye “bizi Esad’dan kurtar” çağrıları yaptırılıyor. İşte birkaç örnek: “Suriye’nin Aldığı Silah Yüzde 580 Arttı” (20 Mart 2012), “Suriye’de Vatandaşlara Faturalarını Ödeme Baskısı Yapılıyor” (21 Mart 2012), “Sığınmacı Suriyelilerin Anlattıkları İnsanın Kanını Donduracak Nitelikte” (21 Mart 2012). Bunun yanında gazetenin “yorum” kısmında yayınlanan yabancı yazarların yazıları mesajı çok daha net veriyor. 18 Mart tarihli İyad Ed Düleyimi imzalı “İran Silahlarının Suriye’ye Kaçırılması” başlıklı yazıda, İran’la Suriye’nin işbirliği içerisinde Suriye’ye silah depoladığı iddiası yer alıyor. Yine aynı tarihte yayınlanan, Suriyeli bir gazeteci olduğu belirtilen Riad Muasses imzalı “Teşekkürler Türkiye” başlıklı yazıda yazar önce Birinci Dünya Savaşı’nda Arap halkının Osmanlı’ya “ihaneti” için Türkiye’den özür diliyor. Sonra da Esad rejimine en baştan beri politik müdahalelerde bulunmasından ve muhalefete destek vermesinden dolayı Türkiye’ye sonsuz teşekkürler ediyor. Bunların yanı sıra *Zaman*, hükümeti Suriye’ye müdahale etmeye en yüksek sesle köşe yazarı Abdulhamit Bilici’nin köşesinden çağırıyor. Bilici haftalardır köşesini Suriye sorununa tahsis etmiş durumda. “Kaç Bin Ölünce Duyarlı Olacağız?” (11 Şubat 2012), “Suriye Bosna Olmadan!..” (6 Mart 2012), “Suriye Açmazımız” (24 Mart 2012) başlıklı yazılarında Türkiye’nin çok geç

olmadan Suriye’ye müdahalesinin gerekliliğini işliyor.

Zaman’da Bilici’nin yaptığını *Yeni Şafak*’ta Abdullah Muradoğlu yapıyor. Muradoğlu, 21 Mart tarihli “Suriyeli Türkmenler Kan Ağlıyor” başlıklı yazısında Suriye’de muhaliflerle hareket eden 100 küsur Suriyeli Türkmen’in Esad rejimi tarafından öldürüldüğünü iddia ederek uluslararası camianın hâlâ duruma müdahale etmemesinden dert yakınıyor. 14 Mart tarihli “Arap Meseleleri ve Türkiye” başlıklı yazısında Suriye halkının “Esad rejiminden kurtulmak için yabancı güçlerin (Batılıların) müdahalesini bile sineye çekmeye hazır” olduklarını belirterek Türkiye’nin Suriye konusunda “duyarlı” olması gerektiğini vurguluyor. AKP’nin resmi yayın organı gibi çalışan *Star* da bu iki gazeteden geri kalmıyor. Gazetenin köşe yazarı Yağmur Atsız 11 Mart tarihli “Suriye Açmazı, Batı ve Ankara” başlıklı yazısında Türklerin Suriye ve Irak’ı 900 yıl boyunca ne kadar iyi yönettiğinden ve buradaki halkın o dönem ne kadar rahat yaşadığından dem vurarak Kuzey Suriye ve Kuzey Irak’ın Anadolu sınırlarına dâhil olduğunu anlatıyor. Atsız işi “Haçlılar”ın “Türkleri Anadolu’dan da söküp atarak *Asya’nın derinliklerine* gömme” niyetini anlatmaya kadar götürüyor. Atsız’ın 25 Mart tarihli “Atlara ve Vicdanen Sakatlara Dair” başlıklı yazısında, bu sefer Hamas lideri Halid Meşal’in ağzından Türkiye’ye, Suriye’ye müdahale çağrısı yapılıyor.

İslamcı burjuvazi, özellikle de cemaatçi burjuvazi, sermaye birikimine uluslararası ölçekte yürütülecek bir faaliyet olarak bakıyor. Ortadoğu üzerinde hâkimiyet büyük bir emel onlar için. Bu yüzden savaş kıskırtıcılığında kimseyle karşılaştırılmayacak kadar aktifler.

Dilek Pir

Aileyi değil,
kadını koruyun!

Her gün çeşitli nedenlerle yakını olan bir erkek tarafından beş kadının yaşamı sona eriyor. Kadın cinayetlerine karşı başta kadın örgütleri olmak üzere, sendikalar ve bir dizi demokratik kitle örgütü tarafından yürütülen kampanyalar sonucu, bu cinayetler kamuoyunun gündemine taşındı. Hal böyle olunca, hükümet de göstermelik bazı düzenlemelerle kadına yönelik şiddetin önleme amacıyla yeni bir yasayı meclisten geçirdi. Bunu yaparken de kadınların tüm itirazlarına kulaklarını tıkayarak kendi bildiğini okudu, taleplerini görmezden geldi.

Şiddet gören işsiz kadına ancak gerekli görüldüğünde geçici sefalet yardımını içermesinden tutalım da kimlik bilgisi değiştirme serbesliğine kadar, yasa çerçevesindeki düzenleme ve tedbirlerinin sınırlılığı ortada. Yaşadığımız topraklarda, taleplerini hükümete dayatacak kadar etkili bir kadın mücadelesi olmadığı için, bu uygulamalar sözde kalmaya ve pratikte gerçek bir koruma sağlamaktan uzak olmaya mahkum. Neden böyle söylediğimizi sıralayalım.

- Adından da anlaşılacağı üzere yasa önüne esas olarak kadını değil, aileyi korumayı alıyor. Yasa mecliste tartışılırken AKP'li milletvekillerinden bazıları "şiddeti önleyelim derken aileyi dağıtmayalım" diyordu. Demek ki bu sadece bir isimlendirme tercihi değil, bir anlayışın ifadesidir. Bu şekilde kadın ve erkek şiddete maruz kalma bakımından eşitlenmekte, kadına yönelik sistematik erkek şiddeti gizlenmektedir.

- Şiddet uygulayanın elini kolunu sallayarak gezebildiği bir ortamda kadının en güvenli şekilde barınacağı yer müşterek konut değil, sığınma evleridir. Bu nedenle yasaya sığınma evleriyle ilgili düzenlemelerin de dahil edilmesi talep edildiği halde yasa bunu içermemektedir. Kadın cinayetleri ve cinsel şiddetle ilgili merkezlerin kurulması, kadın örgütlerinin davalara müdahil olma talebi, savcılık ve kollukta konuyla ilgili uzmanların istihdamı gibi düzenlemeler de yasada yer almamaktadır.

- Şiddet nedeniyle herhangi bir devlet kurumuna başvuru yapmış kadın çeşitli telkinlerle şiddet uygulayan erkek ile barıştırılarak evine geri gönderilmekte ve bazen bunu canı ile ödemektedir. Bu nedenle yasaya kadına uzlaşma önerilemeyeceğinin eklenmesi talep edildiği halde bu kabul edilmemiş, kadının şiddet uygulayan erkek ile barıştırılarak evine gönderilmesinin önünü kesilmemiştir.

- Kadınları şiddete razı gelerek mevcut düzenini bozmadan yaşamak zorunda bırakan nedenlerin başında geçim derdi ve çocukların bakımı gelmektedir. Yasa geçim konusunda kadına gerçekten ayakta kalmasını sağlayacak bir maddi destek veya sigortalı iş garantisi sağlamamaktadır. Çocukların bakım yükünü de yine de sınırlı bir şekilde ve en fazla dört ay süreyle hafifletecek tedbirler getirmektedir.

O halde aileyi değil, ezilen cins olarak kadını merkezine alan, kadına yönelik şiddeti engellemeye ve kadını bu şiddete karşı korumaya yönelik tedbirleri talep eden bir mücadele hattı ihtiyacı devam ediyor. İsteyen her kadına iş, her iş yerine kreş, yeterli sayıda ve güvenli sığınma evi, ücretsiz eğitim, sağlık, hukuki ve psikolojik yardım hizmeti alma hakkı için mücadeleye!

Hey Tekstil işçisi direniyor, bilinçleniyor, yol gösteriyor

Yeni Bosna'da bir küçük atölyede ticarete atılan Aynur Bektaş ve Süreyya Bektaş'ın Hey Tekstil firması, Anadolu'nun çeşitli illerinde fabrikaları olan büyük bir tekstil işletmesine dönüştü. Fason üretimde ön plana çıkan Hey Tekstil'in patronları bu yükselişlerini işçinin alın terini sömürerek gerçekleştirdi. Öyle ki 15 yıldan fazla Hey Tekstil'de çalışan işçiler geçmişte sigortalarının eksik yatırıldığını, emekli olmaya çalışınca öğrendiler. Emekçilerin sırtından milyonlar kazanan Bektaşlar, işçiyi 12 saat çalıştırıp mesai ücretlerini kestiler. Yemeklerini 15 dakika içerisinde yemeğe zorladılar. Hamile olan ya da engelli olan işçilere bile yemekhaneye giden asansörü kullanmayı yasakladılar. Hakaret ve bas-kılar da işin cabası oldu.

En sonunda işçinin patron için ürettiğinden çok daha az olan ücretlerini bile ödememeye başladı Aynur Bektaş. 3 ay boyunca maaşlarını vermediği İstanbul İkitelli'deki 420 kişi haklarını istediğinde ise hepsini kapı önüne koydu. Batman'da da aynı patron yine 220 işçiyi işten çıkarmıştı.

Hey Tekstil'in bu yükselişinde bir diğer dayanak noktası da devletin bol keseden dağıttığı teşvikler oldu. Batman, Kastamonu, Çankırı, Nevşehir ve İstanbul'da bulunan fabrikalar teşviklerle kuruldu. Batman'da hazine arazileri ve İl Özel İdaresi'ne ait binalar bedava olarak Hey Tekstil'e tahsis edildi. TBMM, gençlere ve kadınlara istihdam olanağı sağladığı için Aynur Bektaş'a özel ödül verdi. HDK milletvekili Levent Tüzel'in bu ödülün geri alınması için yaptığı talebe ise cevap

verilmiyor.

Hey Tekstil işçileri ise 45 gündür fabrikanın önünde kararlı bir şekilde direnişlerini sürdürüyorlar. Ancak bu direniş sık sık İstanbul'un farklı yerlerinde kendini duyuruyor. Yeri geliyor, Hey Tekstil'in emekçi kadınları 8 Mart'ta boy gösteriyor, yeri geliyor Taksim'de İstanbul Sanayi Odası'nın önünde "muteber" patronlarının maskesini düşürüyorlar. TBMM kürsüsünden de seslerini duyuran ve patronlarından hesap soran işçiler sık sık da Hey Tekstil'in iş yaptığı yabancı firmaların önünde Hey Tekstil'deki sömürüyü, haklarının verilmeyişini ve taleplerini anlatıyorlar. Son olarak işçiler, Hey Tekstil'in fason iş yaptığı Hong Kong'lu büyük bir firma olan Li Fung'un önünde çadır kurdular.

İşçiler mücadelenin sonunda, kalan alacaklarını ve tazminatlarını da alarak

yeni işyerlerine girmek ve mücadeleyi burada da sürdürmek istiyorlar. Sendikası olmayan direnen işçiler sendikasının ve sendikalaşmanın önemini şimdi daha iyi gördüklerini ve gelecekte bu doğrultudaki çabaların önünü çekeceklerini belirtiyorlar. Bu yönde 17 Mart günü bir kurultay düzenleyen Hey Tekstil işçileri burada dostlarıyla ve çevre fabrikalardan işçilerle buluşup direniş sürecini tartışıp direniş okulunun bir dershanesini de Yeni Bosna'da kurdular.

Devrimci İşçi Partisi de bu mücadelede Hey Tekstil işçilerinin yanında oldu ve olmaya devam edecek. Sorunlarının sadece Aynur Bektaş'tan kaynaklanmadığını, suçun kapitalist sistemde olduğunun bilincine varan işçiler ile, sermayenin düzenine karşı işçi sınıfının iktidara yürüyüşünü amaçlayan DİP, mutlaka birlikte yürümeye devam edecektir.

İzmir direnişleri:

Kendilerinin olan için direniyorlar

Direnişleri 240 günü aşmış olan Savranoğlu Deri işçileri mücadeleye devam ediyor. On ayrı iş mahkemesinde görülmeye devam eden ve 40'a yakın işçinin açtığı iş iade davalarında ise ilk zafere ulaşıldı ve üç işçiye, işe iadeleri yönünde karar çıktı. Mahkeme, aynı zamanda işçilerin sendikale nedeniyle işten atıldığını karar vererek işvereni 18+4 ay tazminata mahkûm etti. İşçiler bu haberi halaylarla kutladı.

İzmir İşçi Sağlığı ve Güvenliği Meclisi ise Savranoğlu Deri ve Billur Tuz işçilerine dair bir raporlama çalışması yaptı. **Rapor, sendikalaşma nedeniyle işten çıkarılan işçilerle ve sendika şube başkanlarıyla yüz yüze yapılan görüşmeler ve çalışma grubunun izlenimleri çerçevesinde hazırlandı. Raporda; Savranoğlu Deri adlı işyerinde işyeri hekimi, iş güvenliği uzmanının istihdam edilmediği, mesainin sabah 08:00'de başladığı ve çıkış saatinin belli olmadığı, gece 01:00-02:00**

saatlerine kadar çalışmanın sürebildiği, çoğu zaman haftanın yedi günü çalışıldığı, yalnızca 12:00-13:00 saatleri arasında ara dinlenmesi uygulandığı ve fazla çalışmanın süreklilik arz ettiği ifade edildi. Ayrıca asit yanıklarına maruz kalan işçilerin bulunduğu, akciğer rahatsızlıkları nedeniyle çalışamaz raporu bulunan işçilerin mevcut olduğu ve işletme ruhsatlarının işyerinin çalışmaya başlamasından sonra verilmesi nedeniyle işyerlerinin işçi sağlığı ve güvenliği koşulları sağlanmaksızın çalışmanın başlatıldığı vurgulandı.

Billur Tuz'da çalışan işçilerin ise 20 tanesinin asıl işverene, 120 tanesinin üç alt işverene (taşeron) bağlı çalıştığı, ortalama maaş düzeyinin 800 TL olduğu, fazla mesainin mutad bir uygulamaya dönüştüğü ve 3-8 saat arası fazla çalışma yaptırıldığı ifade edildi. İşyerinde işyeri hekiminin istihdam edildiği, ancak işyeri hekiminin yalnızca asıl işverenin işçilerini muayene ettiği be-

lirtildi. Sağlık koşulları yönünden ise; işçilerde, ağır kaldırmaya bağlı kalıcı eklem rahatsızlıklarının bulunduğu, üretim süreci boyunca aşırı yüksek ısı (devamlı 30 °C ila 35 °C arası sıcaklık) ve buharlı ortamda çalışıldığı ve havalandırmanın yeterli düzeyde sağlanmadığı, ortamda sürekli tozlanma olmasına rağmen koruyucu önlemlerin alınmadığı, makinelerde işçilerin yaralanmasını engelleyici korumaların bulunmadığı ve bu nedenlerle yaralanma ile sonuçlanan "iş kazaları"nın olduğu tespitlerine yer verildi.

Görülen o ki, patronlar kâr hırsı uğruna hiçbir çabadan kaçınmıyor, işçilerin bedenlerini ve zihinlerini barbarca teslim alıyor. Emekçilerin kanı ve canıyla beslenen bu vampir sürüsünü ebediyen tarihe gömme zamanı çoktan gelmiştir. Billur Tuz ve Savranoğlu Deri işçileri, havzalarında elde edilecek her kazanımla sınıf mücadelesinin bayrağını daha yükseğe taşıyacaktır.

Ankara'ya "gelebilen" binler, 4+4+4'e karşı alanlardaydı

Eğitim sistemine yönelik 4+4+4 yasaının görüşüldüğü günler olan 28-29 Mart'ta, KESK üyesi binlerce emekçi Ankara'da toplandı. Eğer, İçişleri Bakanlığı bir genelge yayınlayarak eylemi "yasadışı" ilan etmeseydi, İzmir'de, Hatay, Adana, Diyarbakır, Manisa gibi illerde gözaltılarla, tazyikli su, cop ve gaz bombalarıyla, otobüslerin önü barikatlarla kesilerek emekçilerin Ankara'ya ulaşması engellenmeseydi bu sayı kim bilir kaçları bulacaktı.

Her türlü tehdide ve yıldırma çabasına rağmen Ankara'ya ulaşan emekçiler ilk gün Büyükşehir Belediyesi önünde polis barikatı ile karşılaştı. Kızılay Gazi Mustafa Kemal Bulvarı'nda toplanan binlerce emekçi ile buluşmak isteyen bu grup barikatı aşmak istediğinde ise tazyikli su, cop ve gaz bombalarıyla karşılaştı. Saatlerce soğuğa ve yağmura aldırış etmeden bekleyen emekçilerin, ısınmak için lastiklerle yaktığı ateşin yoğun is kokulu dumanının, rüzgârın etkisiyle barikattaki polisler doğru gitmesi ve polislerin yengeç yürüyüşüyle barikatı biraz sağa doğru kaydırmak zorunda kalmaları, emekçileri epeyce güldürdü. Belediyenin önünde geçirilen saatlerin ardından, KESK genel merkezinin kararıyla emekçiler küçük gruplara ayrılarak Kızılay'daki diğer emekçilerle buluştu. Saat 22.00'yi bulmuş, hava iyice soğumuştur. Ancak barikatın Mustafa Kemal Bulvarı tarafında duran emekçilerin

çoşkusu daha da artmış, kitlenin ortasında yakılan ateşlerin etrafını halaylar sarmıştı. Saat 23.30 sıralarında, engelleri aşarak ancak eylem alanına gelebilen Eğitim-Sen Aydın şubesinin pankartını açarak ve slogan atarak alana girmesi, kitlenin coşkunu daha da arttırdı. Amaç, sabaha kadar o alanı terk etmemek ve sabah da meclise yürüyerek talepleri iletmektir.

29 Mart günü emekçilerin sayısı da, geçen yasa maddelerinden dolayı, öfkesi de artmıştı. Artık protestolarını meclis önüne taşımak için sabırsızlanıyorlardı. Öğlene kadar barikat açılmadı. Emekçilerin, meclise ulaşması engellendi. Barikatın diğer tarafında ise emekçiler "Çocuk işçi istemiyoruz!", "Gerici, ırkçı eğitime hayır!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganları atıyordu. Saat 14.30 civarında ise kitlenin sayısının ve kararlılığının dakikalar geçtikçe arttığını gören polis, önce tazyikli suyu tüm

kitlenin üzerine püskürttü. Ancak emekçiler dakikalarca dayandı. Ardından ise üst üste gaz bombaları yağdı. Biraz gücünü toplayan emekçi hemen slogan atmaya, diğerleriyle yeniden bir araya gelmeye çalışıyordu. Ancak gaz bombaları sadece boğmaya değil, kör etmeye de yaradığı için emekçiler o noktada tekrar bir araya gelemedi.

Yaklaşık 1 saat sonra bir grup Sakarya Caddesi'nde toplanarak, daha büyük bir grup da Tandoğan'da toplanarak basın açıklaması yaparak iki günlük eyleme son verdiler. Dağılma sırasında Tandoğan'daki emekçilere yine polis saldırısı oldu. Bu iki günlük eylemde Eğitim Sen İstanbul 1 No'lu Şube üyesi Volkan Selam, başına gaz bombası isabet etmesi sonucu beyin kanaması geçirdi ve bu satırlar yazılırken durumu hâlâ ağırdı.

Birleşik Metal Bursa'da "hat trick" yaptı!

Mart ayı Bursa'da sınıf mücadelesi bakımından çok önemli bir gelişmeye sahne oldu. Metal sektöründe 12 Eylül'ün yarattığı ortamdan beslenerek gelişen gangster sarı sendika Türk Metal'de örgütlü binlerce işçi, sarı sendikadan istifa ederek Türkiye'nin en mücadeleci sendikalarından biri olan Birleşik Metal İşçileri Sendikası'na geçti. Önce üç fabrikasında toplam 6400 işçi çalışan Bosch işletmesinin sendika kapsamındaki işçilerinin %75'i Birleşik Metal'e geçti. Bunu Bosch işletmesinin dışında yer alan Bosch Rexroth adlı şirkette çalışan 1000 işçinin çoğunluğunun Birleşik Metal'e geçmesi izledi. Birleşik Metal daha sonra Bosch Fren Sistemleri adındaki üçüncü bir şirketin işçilerini de örgütleyerek zaferlerini üçledi. Böylece bir ay içinde Birleşik Metal, bir maçta üç gol birden atan futbolcular için yaygın olarak kullanılan terimle "hat trick" yapmış oldu!

Bursa'da yaşanan bu olay, sendikal mücadele açısından bir deprem niteliği ta-

şıyor. Türkiye işçi sınıfının en güçlü taburları olan metal işçilerini burjuvazi adına disiplin altına alan, şovenist ideolojiyle uyuşturan, sonra da patronlara armağan eden gerici sarı sendika Türk Metal'in yediği darbe, işçi hareketinin içinde dengeleri değiştirebilecek önemde. Türk Metal'in yediği darbe, 12 Eylül'ün kurduğu sistemin sarsılmasıdır.

Türk Silahlı Kuvvetleri'nin burjuvazinin işçi sınıfına savaşında kirli işlerini yaptığı 12 Eylül askeri diktatörlüğünü izleyen otuz yıl boyunca, işçi sınıfı çok kahramanca eylemler yaptı. 1989 Bahar Eylemleri, 1990-91 Zonguldak Komünü, 1990'lı yılların KESK'in kuruluşuna giden yolu döşeyen mücadeleleri, Paşabahçe, Erdemir ve diğerleri, en yakınımızda Tekel işçilerinin Sakarya Komünü. Ama bunların hiç biri,

12 Eylül'ün sendikal alanda kurduğu, genel olarak sınıf mücadeleci sendikacılığın kuşatılmasına, özel olarak da DİSK'in bir köşeye sıkıştırılmasına dayalı güçler dengesini değiştiremedi.

İşte şimdi 12 Eylül'e hücum başlıyor. Bursa'da Renault, Tofaş, yan sanayi işçileri, İzmir'de Delphi'den sonra demir çelik, Trakya'da BSH, hepsi 12 Eylül'ün yarattığı olan, Türk Metal denen deli gömleğini yırtmayı tartışmaya başlıyor. Yayılma mürekkep lekesi gibi mi olacak yoksa sancılı ve uzatılmış bir süreç mi, bilinemez. Ama Türkiye işçi sınıfı içinde bir yer sarsıntısıdır başlayan!

Metal işçisinden...

Metal işçisi zincirlerini kırıyor, yuvasına geri dönüyor

Metal sektöründe işçi baharı yaşanmaya başladı. Bursa'da kurulu yaklaşık 6 bin işçinin çalıştığı Bosch fabrikası ve ardından yan sanayisi olan yaklaşık bin işçinin çalıştığı Bosch Rexroth fabrikalarının işçileri sermaye sendikası Türk Metal den yıllardır uğradıkları baskı zulüm ve ihanetlerin hesabını sorarak barikatları yıkarak istifa etmiş ve Birleşik Metal-İş sendikasına yani öz örgütleri olan Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'na kitleler halinde geri dönmüşlerdir.

Bursa'da yaşanan işçi baharı sarı sendikanın yetkili olduğu tüm fabrikadaki işçiler arasında heyecan uyandırmış ve ciddi tartışılan bir konu halinde gelmiştir.

Sonrasında Gebze TAYSAD organize sanayi bölgesinde bulunan yaklaşık 450 kişinin çalıştığı Cengiz Makina işçileri bu hafta başı sarı sendika Türk Metal'den istifa edip Birleşik Metal İşçileri sendikasına üye olmuşlardır. Kuşkusuz buna geçen yıl MESS toplu iş sözleşmeleri döneminde verilen mücadeleden ve ardından kazanılan zaferin çok büyük etkisi olmuştur. Temennimiz 12 Eylül cunta yönetimi tarafından, sermayenin emri üzerine yaptığı yasal düzenlemeler ile DİSK'ten koparılıp Türk-İş'e verilen tüm fabrikalarda çalışan emekçilerin zincirlerini kırıp, anayasal hakkını kullanarak yuvalarına geri dönmeleridir.

Haydi dostlar Bosch işçilerinin açtığı aydınlık yoldan yürümeye, ödediğimiz bedelleri sermaye ve uşaklarına ödetmeye!

İlker TETİK – Ejot Tezmacı Birleşik Metal-İş Sendikası işyeri temsilcisi

Mustafa Kemal Coşkun**Altı ay sonra
Wall Street**

17 Eylül 2011'de başlayan Wall Street İşgal eylemi devam ediyor. Elbette ki ilk başladığı günlerdeki kadar katılımcı yok ve daha küçük çaplı gösterilerle sürüyor ancak bu durum çok normal. Zira altı aydır süren bir eylemi her an canlı tutmak zaten olanaklı değil. Ama eylemin önemi, Amerikan toplumunun ve işçi sınıfının sisteme ilişkin muhalefetini canlı tutmasında ve geliştirmesinde yatıyor. Zira Amerikan halkının önemli bir kısmının desteğinin hâlâ devam ettiğini belirtmek gerek. Çünkü sadece New York'ta değil, ülkenin farklı eyaletlerinde de başlatılan işgal eylemleri oralarda da halen devam ediyor. Ayrıca eylem hâlâ hareketli, hâlâ etkili. Bu nedenle polisin gerçekleştirilen yürüyüşleri engelleme çabası da sürüyor. 17 Mart Cumartesi günü, eylemin başlamasının tam altıncı ayında, polisin tavrını protesto etmek için işgal eyleminin başladığı, ama sonradan polisin boşaltmış olduğu Zuccotti Parkı'ndan yürüyüşe geçen eylemcilere polis yine müdahale etti ve 73 kişiyi gözaltına aldı. 24 Mart Cumartesi günü de yine yüzlerce eylemcinin katıldığı bir yürüyüşle polisin gaddarca müdahaleleri protesto edildi.

Burada çok önemli bir gelişmeye vurgu yapmakta yarar var. Wall Street eylemcileri, 19 Mart Pazartesi günü Zuccotti Parkı'nda bir basın açıklaması düzenlediler. Ve bu açıklamada polis müdahalelerini protesto etmek amacıyla gerçekleştirdikleri gösteride 1 Mayıs'a ilişkin bir çağrıda bulundular. 1 Mayıs'ta bir günlük bir grev çağrısıydı bu. Aynı zamanda 1 Mayıs günü hiçbir alışveriş yapılmaması, para harcamaktan kaçınılması için de çağrıda bulundular. Burada ABD'de ilerici insanlar arasında kapitalizme yöneltilen 'tüketim toplumu' eleştirisinin hâkim olduğunu görüyoruz. Wall Street İşgali hareketi, öznel olarak kendini bütünüyle düzenin karşısında konumlandırıyor. Tabii, hareketin nesnel olarak da anti-kapitalist bir niteliğe bürünmesi için üretim alanında yaşanan ilişkileri hedef alması gerekir. Ama bu nokta, hareketin kendiliğinden bir anlamda kapitalizme karşı bir tepki geliştirmiş olduğu gerçeğini saklamamalıdır.

1 Mayıs günü New York'ta sendikalar koalisyonu ve diğer grupların katılacağı bir yürüyüş planlanıyor. Böyle bir çağrı Türkiye'de neredeyse her yıl şu ya da bu grup tarafından yapılır. Karşılık bulup bulmaması bir yana, çoğumuz için böyle bir çağrı çok da yeni bir şey değildir. Ama söz konusu olan ABD ve Amerikan işçi sınıfı olunca bu çağrının çok önemli bir anlamı vardır. Zira her ne kadar Amerika 1 Mayıs'ın başlangıçtaki vatani olsa da bugün göçmen işçiler dışında Amerikalılar 1 Mayıs'ı kutlamaz, emek ve dayanışma günü olarak görmez, hatta birçok Amerikalı 1 Mayıs'ın işçiler açısından ifade ettiği şeyin bile farkında değildir. Şimdi böyle bir çağrıyla 1 Mayıs'ın Amerikan işçi sınıfının ve sendikaların gündemine sokulması çok önemli bir noktadır.

1 Mayıs'ta yapılacak bir grev katılım ve hedefleri açısından başarıya ulaşırsa, Amerikan işçi sınıfı açısından yeni bir kapı açılıyor demektir ve bu, tüm dünyadaki işçi sınıfı ve sosyalist hareket için çok önemli bir adım olacaktır. Doğrusunu söylemek gerekirse bırakalım başarılı olup olmasını, çağrının kendisi bile heyecan verici. Umarız bu çağrı karşılığını bulur ve şu ya da bu biçimde grev gerçekleştirilebilirse tüm dünyadaki yansımalarını izleme şansını yakalarız.

Kapitalizm öldürür**65 yılda 60 bin can**

Bu topraklarda son on yıla bakınca her gün neredeyse üç eve ateş düşüyor. İnsanlar, annelerini, babalarını ya da evlatlarını kaybetmenin acısını yaşıyorlar. Günde neredeyse üç, yılda 1.072 ve on yılda 10.722 insan! Bu kadar insan tanksız, topsuz, tüfeksiz yürütülen bir savaşta yitirdi yaşamını. Savaş meydanında değil, çalıştıkları fabrikada, atölyede, tersanede, madende, inşaatta... İşte Türkiye burjuvazisinin işçi sınıfına karşı yürüttüğü savaşın bilançosu!

1945 yılında İş Kazaları, Meslek Hastalıkları ve Analık Sigortaları Kanunu'nun çıkmasının ardından Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK) tarafından "iş kazaları" ve "meslek hastalığı" sonucunda ölen veya sakat kalan işçilerin kaydı tutulmaya başladı. 2011 yılının verileri henüz açıklanmadı ama 1946-2010 arasındaki rakamlar bu süre zarfında 59.300 işçinin, iş cinayetlerinde yaşamını yitirdiğini gösteriyor. 65 yıllık döneme 1946-2000 arası ve 2001-2010 diye baktığımızda, 2000'e kadar yılda ortalama 883 işçi hayatını kaybederken 2000 sonrasında bu rakam yılda ortalama 1072'ye çıkıyor.

ILO'nun 2010 yılı verilerine göre Türkiye, ölümlü "iş kazaları"nın sigortalı işçilere oranı bakımından dünyada en kötü üçüncü ülke konumunda. Türkiye'yi sadece El Salvador ve Cezayir geçebilmiş durumda. Türkiye'de ölümlü sonuçlanan "iş kazası" 100 binde 21 iken, Norveç, Danimarka, İsveç ve İsviçre gibi ülkelerde bu oran 100 binde 2. Yani onda biri kadar.

İnşaatların harcında kan var

İş cinayetleri özellikle bazı sektörlerde yoğunlaşmış durumda. SGK'nın 2010 yılı verilerine göre bina, bina dışı yapıların inşaatı ve özel inşaat faaliyetlerinde 475, kara taşımacılığı ve boru hattı taşımacılığında 133 ve kömür, lin-

yt çıkarılması, madencilik, taş ocakları ve madencilik destekleyici hizmetlerde de 133 işçi ölümü gerçekleşmiş. Yani toplam 1454 ölümün yarısından fazlası sadece üç sektöre ait. İnşaat sektörü tek başına neredeyse üçte birini oluşturuyor. O gösterişli plazalar, AVM'ler temeline işçilerin kanını da katarak yükseliyor. Madenlerin kendisi sendikali çalışma ile iş cinayetleri arasındaki ilişkiyi çarpıcı bir şekilde gösteriyor. Zonguldak'ta sendikali işyerlerinde çıkarılan 100 bin ton kömür başına işçi ölümü 0,3 iken, sendikası ve taşeron işletmelerde bu oran 28 katına, 8,3'e çıkıyor.

Şu ana kadar saydığımız veriler sadece sigortalı işçilere ait beyan edilmiş rakamlar. Bunlara bir patronun sıkıntıya girmemek için "kan parası" karşılığında üzerini örttüğü vakaları, bir de sigortasız bir şekilde çalışanları eklediğimizde rakamlar daha da yükselecektir. Ayrıca yaşanan vakaların tamamı ölümlü sonuçlanmadığı, bazı işçilerin yaşanan olaylar sonucunda sakat kaldığı, iş göremez hale geldiği düşünüldüğünde iş güvenliği ve işçi sağlığı açısından tablonun ne kadar korkunç olduğu bir kez daha ortaya çıkıyor. Bununla birlikte işçilerin yaşamlarını elinden alan ya da sağlıklarına zarar veren tek şey de "iş kazaları" değil. Patronların daha büyük kârlar elde edebilmek amacıyla işçileri kötü koşullarda çalıştırması, sağlıklı bir çalışma ortamı yaratmaması sonucunda meslek hastalığı adı altında bir sürü sağlık sorunu da işçilerin yakasını bırakmıyor. Bazen yaşanan bir olay değil de, uzun yıllar sağlıksız koşullarda çalışmanın ürünü olarak yakalandıkları "meslek hastalıkları" yüzünden işçiler yaşamlarını kaybediyorlar.

Meslek odaları ve sendikalar bu meseleyle çoğu zaman teknik bir mesele gibi yaklaşmış, taleplerini ve çözüm önerilerini bazı teknik önlemler ile sınırlı tutuyorlar.

Güvenli ve sağlıklı koşullarda çalışmak için elbette gerekli tüm önlemlerin alınması önemlidir. İş yasasında, işçi sağlığı ve güvenliği ile ilgili tüm yasa ve yönetmeliklerde bu yönde düzenlemeler yapılması, denetimlerin sıkı bir şekilde hayata geçirilmesi talep edilmelidir. Ancak bununla yetinmek olmaz. Çünkü patronlar bugün de mevcut yasalarda var olan birçok kuralı ceplerini daha fazla doldurmak için ihlal ediyor, yasaların gereklerini yerine getirmiyorlar. Her iş cinayetinin ardından sıkça söylendiği gibi ihmal değil, çoğu zaman patronların yönetimindeki bir ihlal söz konusu oluyor. Taşeronla, sendikasıyla çalıştırmaya, sigortasız çalışmaya karşı ne kadar büyük mücadeleler yürütür, burjuvaziye karşı mevziler elde edersek iş cinayetlerinin sona ermesi mücadelesine o kadar büyük bir katkı sağlamış oluruz. Güvenmemiz gereken; patronların, işlerine gelmediklerinde yırtıp atabildikleri yönetmelikler, yasalar değil, işyerlerinde kendi örgütlü gücümüz ve işçilerin bu gücüne dayanan bir denetimin sağlanmasıdır.

Yıldan yıla "iş kazaları" ve gerçekleşen ölüm rakamları şöyle:

Yıl	"İş kazası" sayısı	Ölüm
2010	62.903	1.454
2009	64.316	1.171
2008	72.963	865
2007	80.602	1.043
2006	79.027	1.592
2005	73.923	1.072
2004	83.830	841
2003	76.688	810
2002	72.344	872
2001	72.367	1.002

Son yıllarda öne çıkan iş cinayetleri

28 Aralık 2005: Bursa Özay tekstil fabrikasında yangın çıktı. Fabrikada kilitli bırakılan 5 kadın işçi öldü.

1 Haziran 2006: Balıkesir Dursunbey'de madende grizu patladı, 17 işçi öldü.

30 Ocak 2008: İstanbul Davutpaşa'da bir iş alanında büyük bir patlama gerçekleşti. 21 işçi öldü.

8 Eylül 2009: İstanbul Mahmutbey'de servis yerine kapalı kasa kamyonet ile taşınan 8 kadın işçi, aracın sel sularına kapılması sonucu boğularak öldü.

24 Şubat 2010: Balıkesir Dursunbey'de 2006'dakiyle aynı madende bir grizu patlaması daha oldu. 15 maden işçisi öldü.

17 Mayıs 2010: Zonguldak Karadon'da madende grizu patlaması sonucu 30 madenci öldü.

10 Eylül 2010: Galatasaray'ın Seyrantepe stadi inşaatında oluşan göçükte iki işçi yaşamını yitirdi.

26 Ocak 2011: Ankara Beypazarı'nda mevsimlik işçileri taşıyan minibüsün tırla çarpışması sonucu 10 tarım işçisi öldü.

3 Şubat 2011: Ankara Ostim ve İvedik organize sanayide meydana gelen patlama sonucu 20 işçi öldü.

24 Şubat 2012: Adana EnerjiSa'nın baraj inşaatında baraj kapağının patlaması sonucu 10 işçi hayatını kaybetti.

11 Mart 2012: İstanbul Esenyurt'ta MarmaraPark isimli bir AVM inşaatında, işçilerin kaldığı çadırda çıkan yangın sonucu 11 işçi yanarak can verdi.

Esenyurt yangını 11 işçinin hesabını soralım!

Esenyurt'ta 11 Mart akşamı, gözü dönmüş sermayenin kâr hırsı sonucu 11 işçi yararak can verdi. 220 milyon Avroluk MarmaraPark isimli bir alışveriş merkezinin inşaatında çalışmak üzere yerlerini yurtlarını bırakıp gelen işçiler, taşeronun kendilerine dayattığı insanlık dışı çalışma ve barınma koşulları nedeniyle hayatlarını kaybettiler. Sadece ilk birkaç gün haber bültenlerinde "ihmallere zinciri" tanımlamalarıyla yer aldıktan sonra yerlerini başka gündemlere bıraktılar. Tabii fazla üzerinde durmamak, deşmemek, kadere razı gelmek gerekir değil mi? Peki işçi sınıfına hep bunları nasihat edenler, aynı şey 11 patronun, 11 generalin, 11 burjuva siyasetçisinin başına gelseydi de yine aynı tepkiyi verebilir miydi? Konunun üzerini örtmek, sorumluların cezazı kalması bu kadar kolay olabilir miydi? Elbette olmazdı, çünkü onların can, işçi sınıfının ki... O halde biz de kendi canlarımıza sahip çıkmalı, bu cinayetlerin unutturulmasına izin vermeden, hesabının sorulması, sorumluların cezalandırılması için mücadele etmeliyiz.

İhmal mi dediniz?

AVM inşaatı, Kayı İnşaat isimindeki ana firma ve ona bağlı çalışan taşeron firmalar tarafından gerçekleştiriliyordu. Yangın önce bu firmalardan birisi olan KALDEM firmasının işçilerinin kaldığı çadırda başladı. Kısa sürede yanında bulunan diğer iki çadıra da sıçradı. Yangının ardından Çalış-

ma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı müfettişleri tarafından yapılan inceleme sonucu hazırlanan rapora göre yangın, çadırın üzerindeki elektrik kablolarının tutuşması ile başladı. Ve işçiler dışarı çıkamadıkları için yanarak öldüler.

Bu korkunç olay işçilerin başına gelen bir felaket değil, patronların adeta her anını planladıkları bir cinayet niteliğinde. Çünkü;

- Şantiye kabloları yangına davetiye çıkarıncasına açıkta bırakılmış, şantiyede yer alan başka bir taşeron firmanın işçileri tarafından elektrik kaçağı tespit edilip önceden bilgi verildiği halde hiçbir önlem alınmamıştır.
- Diğer firmaların işçileri konteynerlerde kaldıkları halde KALDEM, işçilerini çadırlarda barındırmak zorunda bırakmıştır. Konteynerin fiyatı 6.000 TL iken, yangına dayanıklı çadırların fiyatı 1.700 TL'dir. Üstelik 11 işçinin yaşamını yitirdiği çadır yangına dayanıklı da değildir.
- Yangına ve soğuğa dayanıklı çadırlar kullanılmadığı için işçiler soğuktan korunmak amacıyla ranzalarının etrafını battaniyelerle kaplamışlar, bu da yangının büyümesini kolaylaştırmıştır.
- İş güvenliği mevzuatına göre toplu çadırlarda ısınmanın radyatörlerle sağlan-

ması gerekirken, bu çadırlarda ısınma tavana asılı ve ayaklı infrared elektrikli ısıtıcılarla sağlanmıştır.

- Yine iş güvenliği mevzuatında toplu çadırların en az iki çıkışının bulunması gereği ifade edilmiş olmasına rağmen çadırda sadece tek çıkış kapısı bulunuyordu. Yangın da kapı tarafında çıktığı için işçilerin dışarı çıkması mümkün olmamıştır.
- Çadırlarda yeterli sayıda yangın söndürme tüpü bulunmazken, diğer işçiler yangını söndürmek için harekete geçtiklerinde olanların da göstermelik olarak koyulduğu ortaya çıkmıştır. Çünkü 20 liraya dolan tüplerin bazıları boş çıkmıştır.

Bütün bunlar "ihmallere zinciri" ile açıklanamaz. Sermaye kendi çıkarları açısından bir tercih yapmıştır. Her gün işçinin sofrasındaki ekmeği küçülten sermaye, o gün de

11 işçinin canını almıştır. Taşeronlaşma ile birlikte pervasızlıkları da arttığında işçilerden ikisinin sigortalarını ölümlerinden sonra yaptırarak kadar ileri gidebilmektedirler. Ayrıca taşeron, ana firma açısından suçu üzerine atıp sorumluluktan kaçmasını sağlayacak bir kurtarıcı işlevini yerine getirir. Ana firma olarak faaliyet yürüten Kayı İnşaat'ın yangının ardından yaptığı ilk açıklama bu yönde olmuş, topu doğrudan taşeronu KALDEM'e atmıştır. Kayı İnşaat, inşaat alanında yaşanan ve o inşaat çalışan işçilerin başına gelen her şeyden sorumludur. O nedenle birkaç günah keçisi bulunup faturanın onlara kesilmesine izin vermeden, Esenyurt cinayetinin asıl sorumluları olan patronlar yargılanıp cezalandırılana kadar peşini bırakmadan hesap sormak gerekir.

Gerçek diyor ki:

İş cinayetlerinin en fazla yaşandığı inşaat sektöründe ölümlerin önüne geçilmesi, sorumluların cezalandırılması için,

- Şantiye ve işçilerin barınmasına yönelik tüm alanlar işçi sağlığı ve iş güvenliği yasa ve yönetmelikleri doğrultusunda projelendirilmelidir. İnşaatın faaliyete geçebilmesine izin veren ruhsat sadece şantiye alanına ait projeye göre değil, işçilerin barındığı yerler de dahil tüm inşaat alanı için verilmelidir.
- Devlet iş müfettişleri aracılığıyla bu tür sorunlu firmalar, düzenli olarak sıkı bir denetime tabi tutulmalıdır.
- İşçi sağlığı ve güvenliğine yönelik cezalar artırılmalı, en başta işçi ölümlerinin gerçekleştiği firma sahipleri gelmek üzere tüm sorumlular yargılanmalı ve cezalandırılmalıdır.
- Sendikasız, sigortasız işçi çalıştıran işyerleri ve işçi ölümlerinin yaşandığı inşaat firmaları işçi denetiminde kamulaştırılmalıdır.

gercekgazetesi.net

Gerçek
Devrimci İşçi Gazetesi
Devrimci işçi hareketi merkez yayın organı

Pazar, 08 Nis 2012

Ana Sayfa Karşı Manşet Yazılar Haberler Yazılar Gerçek Gazetesi DİP Bildirisi Video Galerisi Arşiv İletişim English

Ana Sayfa » Gerçek Gazetesi Facebook Twitter

KARŞI MANŞET

İşte Amed, İşte Tahrir!

Haberler

Billur tuz işçileri sermayeyi karşısına alıyor

Ocak ayı başında Tek-Gıda İş Sendikasına üye oduktan için topluca işlen atılan 47 Billur Tuz İşçisinin fabrika önünde süren direniş eylemi kesintisiz olarak devam ediyor. 95 gündür fabrikam...

• 12 Eylül davası başladı
• Kadıköy'de zamanaşımına karşı miting

Kıbrıs'ta Occupy Zone'a Polis Saldırdı: 24 tutuklu ve 1 yaralı var!

Aziz Şah | 07 Nisan 2012, Cumartesi

Program
Tüzük
Manifesto

www.gercekgazetesi.net

İnternet sitemizi takip edin
gerçeklerden günü gününe
haberdar olun

Sitemizdeki güncellemelerin e-posta adresinize gönderilmesini istiyorsanız e-posta grubuna dahil olabilirsiniz. Ayrıca Gerçek gazetesini facebook ve twitter'dan da takip etmeniz mümkün.

Gerçekgazetesi Net

@gercek_gazetesi

Devrimci İşçi Partisi, işçi sınıfını ve tüm emekçileri, kadınları ve gençleri 1 Mayıs'a çağırıyor!

Devrimci İşçi Partisi bildirisi

Devrimi göreceğiz, zaferini hazırlayalım! 1 Mayıs'ta alanlara!

Hiç kimse bizi kandıramaz! Yol+yemek+SSK lütuf değil zorunluluktur. Sendikacı çalışmak değil sendikalaşmayı engellemek yasaktır. Hiçbir yasadaki ya da yönetmelikte yazması gerekmez, alın terimizin karşılığını alıp, insanca koşullarda, eşit ve özgürce yaşamak hakkımızdır!

Hiçbir şey isyanımızı engelleyemez! Kimse taşeron çadırlarında yanarak, maden göçüklerinde gömülerek, tersanenin dev çelikleri altında ezilerek, kapalı kasa kamyonetlerde hayvan misali taşınırken sel sularında boğularak ölmeye razı olmamızı bekleyemez.

Hiçbir kuvvet devrimin yükselen dalgasının önüne geçemez! Kapitalist sömürü düzenini sırtında taşıyan dünyanın işçileri, emekçileri, kadınları ve gençleri uyanıyor. Arap dünyasında diktatörleri deviriyor, Yunanistan'dan İspanya'ya hükümetleri sarsıyor, Batı'nın zenginliğin timsali metropollerinin meydanlarını işgal ediyor. Dünyanın işçileri isyanlarını zafere taşıyacak, sınıfsız ve sömürsüz bir dünyayı kuracak olan öncüsüyle buluşmayı bekliyor!

Devrimin zaferini hazırlayalım! Devrimin dalgası mutlak bizim kıyılarına da vuracak. Bu dalga elbet pek çok gemiler batırarak. O halde gemileri ayırmanın vaktidir. Kapitalistlerin su alan gemisini terk edip, bizi dalgaların üzerinden çeşitliğin ve özgürlüğün dünyasına götürecek kendi gemimizi inşa etmek gerekir. Değil mi ki onların gemilerini de, villalarını da, fabrikalarını da biz inşa etmiştik. Bunu da kolaylıkla inşa ederiz. İş ki kendi partimizde birleşelim. Devrimci İşçi Partisi'ni hep birlikte sınıf mücadelesinin en sağlam kalesi olarak yükseltelim.

Birlik, mücadele ve dayanışma günümüzde, işçi sınıfımızın bayramında, 1 Mayıs'ta meydanlarda buluşalım. İşçi sınıfının gücünü ve sınıf bilincini hep birlikte göstereyim. Gelecek güzel günlere hep birlikte yürüelim!

1 Mayıs işçi bayramının doğuşu

İşçi ve emekçiler için 1 Mayıs gününün önemini anlamak için nasıl bir mücadele ile doğduğuna bakmak gerekiyor. 1880'li yıllarda ABD'li sınıf kardeşlerimiz kendilerine dayatılan 14 saatlik ve bazen daha da uzun olan çalışma saatlerine karşı "sekiz saat çalışma, sekiz saat dinlenme, sekiz saat canımız ne isterse" sloganı ile mücadeleye başladılar. İşçiler iki yıl öncesinden 1 Mayıs 1886'yı bir milat olarak verip, o tarihten itibaren sekiz saatten fazla çalışmayacaklarını duyurdular. 1 Mayıs 1886'da gerçekleştirilen kitlesel grevin ardından işçiler sekiz saat çalışma hakkını kazandılar. Ama bunu eylemde üzerlerine yağdırılan kurşunlara, bazı işçi önderlerinin idam edilmesine rağmen geri adım atmamaları kazandı. İşçi önderlerinden Albert Persons, özür dileme şartıyla affedileceğinin söylenmesi üzerine, mahkeme heyetinin karşısında tarihe geçecek sözlerini söyledi: "Bütün dünya biliyor suçsuz olduğumu. Eğer asılırsam canı olduğumdan değil, emekçi olduğumdan asılacağım." İşte o zamanlardan beri 1 Mayıs, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak kutlanıyor.

1 Mayıs'ın tarihi bu topraklarda da neredey-

se dünyada olduğu kadar eski. İlk kez Osmanlı döneminde Üsküp ve Selanik'te 1909'da kutlanmış. İşçiler emekçiler bayramlarını Türkü, Yunanı, Bulgarı, Yahudisi bir arada kutluyorlardı. Cumhuriyetin ilanından sonra ise Kemalist burjuvazi tarafından 1924 1 Mayıs'ı yasaklandı. Sınıf mücadelesinin en canlı olduğu 1970'li yıllara kadar yasal olarak kutlanmadı. 1976 yılında DİSK'in öncülüğünde tekrar kitlesel bir şekilde kutlanmaya başlayan 1 Mayıs, 1977 yılında kitlenin üzerine açılan ateş sonucu 34 kişinin yaşamını yitirdiği gün oldu. Sonraki yıllarda işçi sınıfına ve emekçilere yasaklanan Taksim için 2007 yılından itibaren verilen mücadele sonucu Taksim, yeniden 1 Mayıs meydanı haline geldi.

Biz emekçiler tarihte de bu gün de görüyoruz ki; ne zaman baş kaldırsak, hak istesek yok edilmeye çalışıldık. Bizler biliyoruz ki; düşmanlaştırmaya çalıştığın halklar, mücadele alanlarında el ele olacaklar. Bizler biliyoruz ki, şahlanışımız yüreğini titretiyor burjuvazinin. Bu uğurda kaç önder yitirdik, yerine kaç önder doğurduk. Eriyeceksin burjuvazi, sıkılan yumruklarımızda son nefesini vereceksin.

Bir alüminyum işçisi